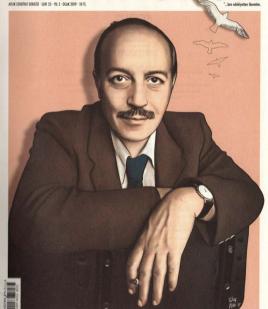
KAFKAOKUR*

konu:

KAFKAOKUR

Fikir, Sanat ve Edebiyat Dergisi "...ben edebiyattan ibaretim." Franz Kafka

Aylık Edebiyat Dergisi | Sayı 35 - 10 TL kafkaokur,com - kafkadukkan,com - instagram; kafkaokur - twitter/kafkaokurdergi

İmtiyaz Sahibi: Gökhan Demir - Yayın Yönetmeni: Gökhan Demir - Editör: Merve Özdolap Sanat Yönetmeni: Rabia Gençer - Kapak: Tülay Palaz - Arka Kapak: Zülal Öztürk Düzelti: Fatih Cerrahoğlu - Yayın Danışmanı: Baran Güzel

Adres: Firuzağa Mah. Yeni Çarşı Cad, No:39/1 Beyoğlu, İstanbul İletişim: okurtemsilcisi@kafkaokur.com

ISSN: 2148-6824 Yayın Türü: Yerel, Süreli Yayın Baskı: İleri Basım Matbaacılık Ambalajı Reklam Tantım Yayıncılık ve Teknik Hürmelter Ticaret A.Ş. Büyükçekmece, İstanbul Tel: (212) 454-35 10 Matbaa Serliki No: 33316 Dağıtım: Turkuvzz Dağıtım Pazarlarına A.Ş.: (216) 585 90 00

Illüstrasvon, Fotograf, Kolai

Tülay Palaz · Yeliz Akın · Rabia Gençer · Rabia Aydoğan · Erişcan Türk Eren Caner Polat · Berna Yangın · Ezgi Karaata · Zülal Öztürk · İpek Kömürcü Erman Gürcüm · Atılay Aşkaroğlu · Tayfun Yağcı · Fethi Yılmaz · Gizem Gündüz

Yazılar

Nermin Sarıbaş, Cemal Süreya Beni Öp Sonra Doğur Beni - İsahag Uygar Eskiciyan, Mahsus Blues Ezgi Ayvalı, Cennetten Bir Konak - Oğuz Kaan Boğa, Alman Dışavurumculuğu ve Kara-film İlişkisi Üzerine

Nazlı Başaran, İki Yakalı Dertler I · Gonca Özmen, Gecenin Yoklama Defteri

Deniz Barut, Vazgeçme Çocukluğundan - Bahri Butimar, Labirent Sumru Uzun. Palto - Nihan Özkocak. Sövalve

İpek Atcan, Köşesiz Köşe: Hangisi? · Cansu Cindoruk Ayhan, Cenazelere Çiçekler
Gizem Demirel Vatandost. Soru İsareti

©Her hakkı saklıdır Bu dergide yer alan yazı, makale, fotoğraf ve illüstrasyonlar elektronik ortamlar da dâhil olmak üzere yazılı izin olmaksızın kullanılamaz.

sinde ne var biliyor musun Eu dağınıklığı var Ikide bir elini basına götürüp Rüzgârda dağılan yalnızlığını düzelliyorsur Sesinde ne var bili-

yor musun Söyleyemediğin sözcükler yar Küçük şeyler belki Ama günün bu saatinde Anıt gibi dururlar Sesinde ne var biliyor musun Söyleyemediğin sözcükler var

İNANDIĞIM MASALLAR

Kirli bir tükeniş.
Durmadan, boyuna gelen doyumsuzluk?
Azalarak çoğalan acılar.
İnce olamayışlar.
Katre katre güvensizlik.
Artık içimle dışım beraberler, düşünemez oldular.

Sonu yok ki Pina İnan hep aynı

Yarım kalanlar. Fırlatıp atılan yaşamlar. Kırılıp dökülen yapraklar

Sonsuz gökyüzü altında. Vefayı kuşlar alıp gitmiş. **Bitti**

Not: Pina bir mit.

Nermin Saribas

CEMAL SÜREYA BENİ ÖP SONRA DOĞUR BENİ

Yelkovansız bir saatin ağır ağır akmakta olduğu bir zamanda, 1931 yılında, Pülümür'den Erzincan'a gecen varlıklı bir ailenin oğlu dünyaya gelir. Adını Cemalettin kovarlar. Babaannesi, halası, amcası, annesi ve babası onu sımartır, el üstünde tutar. Ancak Cemalettin'in hayatı 1938 yılındaki Dersim olaylarıyla birlikte altüst olur, Ailesi Bilecik'e sürgün edilir.

Cemalettin hem cocukluğunu vitirir hem de havatı boyunca sürgün olmanın utancını yaşar. Kendileri hakkında sürekli sürgün olduklarına dair konusmaları duyan Cemalettin bir gün babaannesine "Neyiz biz?" diye sorar. Hatice Hanım, "Göçmeniz vavrum" der. O zaman biraz rahatlar. Övle va onlar kötü bir sev vapmamıslardır ki.

Sürgün edilmelerinin altıncı ayında henüz virmi üc yasındaki annesi Gülbeyaz'ı kaybeder. Hiç ağlamaz, suskunlaşır. Annesinden sonra kendisiyle amcası Memo ilgilenir. Memo; ona okumayı, yazmayı, matematiği, resim yapmayı, şiiri öğretir.

Karısının ölümünden sonra İstanbul'a verleşmek isteven Hüsevin Bev bu planını yayas yayas gerçeklestirmeye çalışır. Önce Cemalettin'i yollar İstanbul'a, Ardından kızlarını ve annesini yollar. Ancak sürgün yerini terk etmeleri yasak olduğu için bir gece Sansarvan Han'a götürülürler. Ertesi gün de Bilecik'e geri gönderilirler

Bilecik'te makinist olarak karavollarında ise giren Hüsevin Bev cocuklarına karşı çok mesafelidir. Babasının boşluğunu amcası Memo, annesinin yokluğunu ise Hatice Hanım doldurur. Hüseyin Bey karısının ölümünden altı yıl sonra Esma adında bir kadınla eylenir. Esma eye gelisinin henüz dördüncü gününde babaanne Hatice Hanım'ı evden kovar. Hatice Hanım komsu evde tek göz bir oda kiralarken Cemalettin'i de yanına alır. Cemalettin parasız yatılı okul sınavını kazanarak ailesinden uzaklasır. Bu okulda eline gecen her sevi okur:

"Dostovevski'vi okudum, o gün bugündür huzurum vok."

1947-1948 öğrenimyılında Haydarpaşa Lisesinin Edebiyat G sınıfına başlar. Yine parasız yatılıdır. Bu yıllarda edebiyata olan ilgisi iyice derinleşir ve kendi kendine Osmanlı Türkcesini öğrenir

daha da kırılırız Ama batil de hilmi vor öldürdüğünü Hırsız da hilmi vor caldığını Biz veni bir havatın acemileri viz Cemal Streva

Biz kırıldık

MÜLKİYE YILLARI

Liseden pekiyi ile mezun olan Cemal, olgunluk notlarından da aynı dereceyi alınca istediği bölüme kayıt yaptırma hakkı kazanır ve Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi Maliye ve İktisat Bölümüne verlesir.

Mülkiye yıllarında daha çok kantindekilerle vakit geçirir. Yalnız kalmaktan pek hazzetmediği için kalabalık mekânlar arar, yazılarını ise kahve köşelerinde yazar. Sık sık yurt ve kantin sohbetlerine katılan Cemal, kendinden, sürgünlüğünden ve Kürt olduğundan hic kimseve söz etmez. O sadece Erzincanlıdır, o kadar.

Sanatsal fikirlerinin temeli bu yıllarda, mülkiyede atılır. Hemen hemen hiçbir etkinliğe katılmamasına rağmen fakülte öğrencilerinin geleneksel dergisi Kazgan'ın hazırlanması görevi verilir kendisine. Bu derginin yayın kurulu başkanı olan Cemal, "Cemasef" takma adıyla şiirler, yazılar ve desenler yayımlar.

O dönemde başka bir tutkusu daha oluşur: Mektup yazmak. Öyle ki aynı şehirde yaşayan kadınlara bile her gün mektuplar yazar. Bu mektuplarından, şiirlerine ilham olan pek çok dize çıkar.

Sabahları hiç aksatmadan yürüyüşe çıkan Cemal Süreya'nın cebinde her zaman siir kitapları vardır. En yakın arkadaşı Hasan Basri'dir. Onunla her şeyini paylaşırı şiirlerini de. Mülkiye dergisinde "Şarkısı Beyaz" şiiri yayımlanır. Ardından XX. Asır, Yeditepe, Yenilik dergilerine de gönderir şiirlerini. Melih Cevdet Anday, Cemal'in şiirlerinden öygüyle söz eder.

Gərip şiirinin tıkandığı bu dönemde şairler araşında kopmalar baş gösterir. Şiirin değişime, taze bir kana ihtiyacı vardır. Nitekim aranan taze kan Haziran 1954'te, Yeditepe dergisinin yedinci sayfasında "Gül" şiiriyle görünür. Cemal Süreya, Hilmi Yavuz'un deyişiyle "bir oksijen gibi Türk şiirinin indadına yetisir."

"Gülün tam ortasında ağlıyorum Her akşam sokak ortasında öldükçe Önümü arkamı bilmiyorum Azaldığını duyup duyup karanlıkta Beni ayakta tutan gözlerinin.."

Cemal Süreya daha ilk şiiriyle kendi şiirinin programını ortaya koyınuştur. Onun şiiri ironiyle lirizmin bir sentezidir. "Gülün tam ortasında ağlıyorum," diye baş-layan şiir, o güne kadar hiçbir şiirde görülmeyen, sürprizli bir sonla biter: "Ve zurnanın ucunda vevveni bir cingene,"

SENİHA İLE EVLİLİĞİ VE MEMURİYETE BAŞLANGICI

Mülkiyenin kuruluşundan beri devam eden ağabeylik sistemini bozar Cemal Süreya. O dönemde, ortaokul yıllarından beri sevdiği Seniha ile evlenir. Babası Hüseyin Bey'in razı gelmemesine rağmen bu evliliği yapan Cemal karısıyla sık sık Eskişehir'de buluşur. Birbirlerine aşk yeminleri eden, şiirler yazan ikili bir süre sonra kavga etmeye başlarlar. Bir gün bir tartısmaları sırasında Seniha'ya tokat atan Cemal, o üzüntü ve pişmanlıkla jiletle bileklerini kesmeye kalkar. Ruhunun derinliklerinde sonsuz merhamet, öfke, sınrısız seyşi, ölesiye nefret, fedakarlık, acıma, utanç ve pişmanlık gibi pek çok duyguyu barındıran Cemal Süreya yaralıdır içten içe. Yeniden aşk sözeklekri fısıldarlar birbirlerine. Seniha onun Balzamini, kınaciceğidir.

1954 yılında iyi notlar alarak bitirdiği mülkiyeden sonra Maliye Bakanlığına başvuran Cemal, Eskişehir'e tayinini ister ve Eskişehir Vergi Dairesinde stajyer olarak göreve başlar. Yıllarca birbirini bekleyen iklil bir araya geldikten sonra anlaşmaz-

liklar yaşamaya başlarlar. Huzursuz, ve iartışmalarla geçen günlerden birinde Hasan Basır'ye "haşım dette," diye mektuy yazar Cemal Süreya. Hasan İsari hemen gelir arkadaşının yanına. Seniha'nın yanında konuşmayan Cemal Süreya, arkadaşına dönüş yol unda eşlik derleken anları derdini. Genç bir kızdan balıseder:

> Laleli'den diinyaya doğru giden bir tramvaydayız

Birden nasıl oluyor sen yüreğimi elliyorsun Ama nasıl oluyor sen yüreğimi eller ellemez Sevişmek bir kere daha yürürlüğe giriyor Bütün kara parçalarında Afrika dahil"

ijrika aanii

Overcinka, Eskişehir Vergi Dairesinde çalışın genç bir kuzdır. Ağır bir hamilelik geçiren Seni-ha'nın doğumu yaklaşmış, Cemal ise Overcinka'ya aşıktır. Diğeryandan da mülettişlik sunwanı hazırlamıktadır. 3 Ağıstosı 1955 günü kızları dunyaya geldiğinde karısını ve kızını opüp aşağıda kendisini bekleyen Overcinka'ya kogar, Sınavlara girmek için bindiği trene bile Övercinka'sı üğurlar onu. Ancak Ankarı'dı bulunduğu sıradı Övercinka yarılmak istediğini belirleren bir mektup yollar ona. Önce şaka zanneder ama değildir. Evlenip Anadolu'da bir kasabaya yerleşen Overcinka'nı izini çok arar Cemal Süreya. Onu biç kimse tanımaz. Ne adını bilen olur, ne de kendisini gören.

8 Ağustos 1955 günü yapılan sınavı kazanan Cemal 11 Ağustos'ta Maliye Müfettiş Muavini olarak İstanbul'a atanır. O yıl kendisiniyazmaya verir ve bir-çok dergide şiirleri yayımlanır. Hatta Behçet Necatisl, Varik dergisin verdiği röportajda yılın en başarılı şairleri arasında Cemal Süreya'nın adını anar. Yine 1956 yılı Pazar Postası'nda da yılın en iyi şairleri arasında Süreya'nın adı geçer

O dönem, adındaki "Y" harflerinden biriniattığını "Elma" şiirinin son dizesinde ilan eder:

"Adımın bir harfini atıyorum."

Kendi anlatımına göre hafızasına cök güvenen Cemal Süreya bir arkadaşıyla girmiş olduğu iddiayı kaybeder. Arkadaşına bir telefon numarasını ezbere bildiğini, eğer numarayı ezbere söyleyemezes adından Yahrini atacagını söyler. Nitekim telefon numarası konusunda yanılır ve iddiayı kaybeder. Seber soyadını sullammayı zaten hiç sevmeyen Cemal Süreyya'nın soyadındaki iki Y'den biri gider ve soyadını Süreya olarak kıtılamır.

Sirde lkinci Yeni tartışındarının alevlendiği, düzyazıda varoluşculuğun izlerinin hiklim sirdüğü "bunalı tedebiyatı"ını meklemeye başladığı, soyut resmin, toplumsakılarla yeni yönelimcilerin tartışıldığı bu dönemde Cemal Süreya, Osman Mazlum takını adıyla Pazar Patezir'nda gençlere kendisinden uzak durulmasını tembihleyen Attila İlhan'a karşı "Unamuno Baylan'a karşı" ve "Omer Heyhe" adlı yazılarını kaleme alır. İlhan da saşit kalmaz ve nolemikler sürer eider.

Kendisini yalnız bırakan kocasına öfke duyan Seniha onun dergilerini ve kitaplarını yakar. Biyük kavagalar sonrasında ayrılırlar. 1957 Haziranı'nda kendisini sarsan kötü bir haber alır Cemal Süreya. Hep hasret kaldığı babası uzun yol şoförü Hüseyin Bey korkunç bir trafik kazısında hayatını kaybetmiştir.

"Sizin hiç babanız öldü mü? Benim bir kere öldü kör oldum Yıkadılar aldılar götündüler Ba bamdan ummazdım bunu kör oldum..."

İKİNCİ YENİ

Kendini lyice şiire weren Süreya yeni bir şiir akımının öncülerinden biri olarak edebiyat sahneside boy gösterreye başlar. Gariya akımıdına sınıra, 1951 li yılların başında ortaya çıkını İkinci Yeni akımının herhangi ortak bir bildirisi veşa programı yoktur. Cemal Süreya, Ece Ayhan, Sezai Karakoç gibi genç şairler, dönemin şiirlerine benzemeyen iraklı şiirler kaleme almışlardır. O güne kadar yazdıkları şiirler ladırını duyurmuş olan İlhan Berk, Türgüt Üyar, Edip Çansever gibi şairler ise önceki şiirlerinden tamanen farklı şiirler ortaya koyarlar.

inden tamamen tarkii şirirer ortaya koyarıar Cemal Süreşa'nın Gül (1954), Güzelleme (1954), Üvercinka (1956); Edip Cansever'in Aşkın Radyoaktivitesi (1955), Yerçekimi Karanfil (1956); İlhan Berk'in Paul Klede Uyunmuk (1953), Ağır Ot (1956); Türgut Uyar'ın Göğe Bakıma Drugşi, Eski Bardaklar (1956);

Ece Ayhan'n Kuduk Furleri gibi şiirleri bu akımın, İkinci Yen'ini nik şiirleridir İkinci Yen, Türkçede, taşradan gelmiş ve gene parasız yatılıların oluşturduğu sürprizlerle dolu, özgün, cağdaş, modern, önemli bir şiir ve düşünce sıçramasıdır. Pek çok dergide şiirleri yayımlanan bu gene şairler, Pazar Postusi'nın Muzaffer Erdost yönetimindeki sanat sayfalarında biraraya gelerekşiirle ilgilikuramalı yazılar yazarlar. Cemal Süreya, İlhan Berk, Türgüt Üyar ve Muzaffer Erdost bu yazılarda İkinci Yen'inis temel kurullarını acıklarıları

İkinci Yeni'de şiirin en temel ögesi imgelerdir. Anlamsal bütünlük yerine dizelerin anlamına önem verilir. Dil anlatım aracı değil bir anlatım biçimidir. Kelimelere dayanan şiir, çağrışımlardan, sözcük deformasyonlarından, soyutlamalardan yararlanarak biçimini ortaya koyar.

İkinci Yeni tartışmalarının sürdüğü sırada, 1958 yılının Şubat ayında Cemal Süreya'nın ilk şiir kitabı Üvercinka raflardaki yerini alır. Daha önceleri Cemal Süreya üzerine yazılıan övgüleri abartılı bulanlar bile bu eserinden sonra onu, kuşağının en güclü sairi olarak kabul ederler.

Yıllardır yazılarınıdaha özgürceyazabileceği birdergiye sahip olmahayılinde olan Cemal Süreya bu hayılini gerçekleştirmek için bu süreçte bir dergi çıkarır. 1960 yılının Ağıstso sayında çıkardığı bu dergiye Papiris adını verir. Dergi içerik olarak çok beğenilir ancak teknik açıdan pek beğenilmez. Mali sorunları aşamamalarından dolaya nacak üç sayı çıkarabilirler. Bir görev nedeniylebir yıllığına Paris'egönderilen Cemal Süreya'ını döndükten sonar veni rotası İstanbul olur

Doğrusu
iyi idare etmiştik
Doğrusu
iyi haltetmiş tik
Yaşayanlar
seven sevene dünyada,
Biz öldüğümüzle
kalmıştık
Cemul Sincon

R. TOMRIS

Istanbul'da halasının evinde kalmaya başlayan şair R. Tomris adıyla ceviriler yapan Tomris Uyarl'a İnanir, İlir süre sona hirbitirine işakı loular ve birlikte yaşamaya başlarlar. Ev işlerinden, fikir tartışmalarına, meyhanelerden çalışmalarına kadar her yerde eşit olacaklarına dair aralarında anlaşma yaparlar. Papiriris'ün ilk donemia kapaşina be teabrelilileri isratında hen birlikle hem de ayı sıyı yaptıları cevirilerle Türkçeye pek çok seçkin eser kazandıran çift, 1966 sonuna gelindişinde yolların ayırır. R. Tomris, Türgut Uyarla evlenerek Ankara'ya yerleşir. Papirris'ü Ankara'dan desteklemeye devam eder. Cemal Sürçay yolu Ankara'ya düştükçe onları ziyaret der ancak Tomris'le gittiği hiçir mekna bir daha adım atmaz.

Üvercinku'dan yedi yıl sonra Göçebe eseri yayımlanır. Bu eseriyle 1966 yılında Fazıl Hüsnü Dağlarca, Behçet Necatigil ve Gülten Akın'dan sonra Türk Dil Kurumu şiir ödülünü alan dördüncü kişi olur.

Rupirur'uni unutamayan Süreya dergiyi yeniden çıkarır. Ancak besinci sayyı, çıkartlıklarında ofisin üst kantulaki konfeksiyon atölyesinde çıkan yangınla birlikte derginin her şeyi yanar. Yeni ofisi Aksaray'da Beyaz Saray İşhanı'nda açarlar. Ülkü Tamer, Murat Belge, Eğip Cansever, Muzaffer Erdost, Afşar Timuçin gibi pek çok iyi sim yer alır derginin sayfalarında.

Tomris'ten ayrılması, ofisin yanması gibi üzücü olayların ardından yüzünü Yelken dergisinde düzeltenen olana çılaşına Zuhal Tekkanat adılı gene, kız guldürür. Güzelliğiyle dillere destan olan Zuhal'le 1967 Ağustos'unda Muzaffer Buyrukçu ve Tevfik Akdağin tanıklığında evlenirler. Ayrılıklar, boşanmalar, yeniden evlenmelerle dolu uzun bir birliktelikleri olar.

23 Kasım 1969'da oğulları Memo dünyaya gelir. Memo'nun doğumundan birkaç ay sonra yaşım koşulları ağırlaşın Süreya, İstanbul Hocapaşı Vergi Kontroloirüğü'nde yeniden memuriyete döner. Birkaç ay sonra Maliye Tetkik Kurulu üyesi olarak Ankara'ya atanır. Zuhal Hanım'la beraberlikleri inişli çıkışlıdır. Bir kayaşlarından sonra evi terk eden Zuhal Hanım'la sayılırları. Cema Süreya, Ankara'da bulunduğu bu dönemde kendisine hayran, şiirlerini ezbere bilen akademisyen Güngör Demiray'la tanışır: "Hayatının kadınının buldum. Zuhal'den ayrılıyorum."

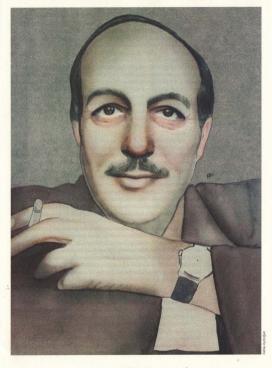
Güngör Hanımla birlikteliğinin başlangıcında Beni Öp Sonra Değur Beni kitabı yayımlarır. Evlenirler. Güngör Hamım Memo'yu kendi çocuğu gibi benimserken iki ev arasında bölünen Cemal Süreya ise oğlu konusunda çok tutarsızdır. El üstünde tuttuğu Memo'nun yaşının üzerinde davranmasını beklerken aynı olgunluğu oğluna karşı göstereme,

Uzun süreli birliktelik kuramayan Cemal Süreya'nın her zamanki kıskançlıkları yeniden ortaya çıkar. Güngör Hanım ne arkadaşlaryla görüşcibilir ne de evine kimseyi davet edebilir. Ve yine bir gece yarısı oğlu Memo'yu alıp evini terk eder. Ayrılık sonrasında kendisine teklif edilen Darphane müdurlüğünü kabul eden

Ayrınık sonrasında kendisine tekiir culien Darpnane mudurruğunu kadu eden Süreya, uzun yıllar bu görevde düzgün, saygın ve dürüst bir bürokrat olarak çalışır. Aynı zamanda edebiyattan kopmadan çeşitli dergilerde düzyazılarını yazar, çevirilerine devam eder

Düzyazılarını derleyip kitap yapmaya uzun yıllar önce karar veren Süreya, bu yazılarını Saykanı Dakı Çickê dayla bastırı; Siire doğan Süreya'nın bu denmeleri alabildiğine özgür ve özgündür. Nâzım Hikmet, Tevlîk Fikret, Ahmed Arif, Fazıl Hisanı Dağlarıa, Ökkra yıfatı, Yaşar Nabi, Can Yücel, Ülkü Tamer, Cahit Külebi gibi şairleri ve şiir dünyalarını derinlemesin einceler, onlar hakkında araştırmları yapar.

Herkes az buçuk sarhoş Herkes bir şeyler söylü yor Ama yalnız ikimizin sözcükleri Sarmaşdolaş Cemal Surva

Sayı 35 - Dosya - K. II

41 YIL SONRA ERZİNCAN'DA

Memo'nun bir aile hayatı olması arzusuyla oğlunun annesi Zuhal Hanım'la yeniden evlenir Cemal Süreya. Ne kavgaları ne de gürülüleri biter. Bir gün evlerinde konukları olduğu sırada biyük bir kavga yaşarlar. Tartışma sonrasında Cemal Süreya oğlunu da alıp evi terk eder. Önce Ankara'ya, kız kardeşi Ayten'in yanına gider. Oradan da Erzincan'a, şeker fabrikasını teftişe gider. Erzincan onda çok şey yaşatır, en çok da özlemi:

"41 yıl sonra bir ilk geliş duygusu içindeyim. Karıncalanmalar içindeyim."

Uzun bir teftişin sonrasında döndüğü İstanbul'da, darphane müdürlüğü sırasında bir dostunu evinde tanıma fırsatı bulduğu Birsen Sağnak'a ulaşır. Kısa bir süre sonra da evlenirler. Bütün rastladığı kadınlar onun için "Nihayet" olsa da, Birsen Hanım gerçekten de Bayan "Nihayet"tir. Kendi gelgitleri içinde, bütün çelişki ve bunalımlarıylı Birsen Hanım'ın sabrından ve olgunluğundan etkilenir, ondan beslenir. Ancak bir süre sonra yeniden kıskançlık nöbetleri geçirmeye başlar. Her zamanki gibi özür mektubu cebindedir:

"Güzel hayaller kurdum hepimiz için

Bağışla!"

Birsen Hanım'la eviliikleri sırasında Karaköy Maliye Dairesine başmıfıfetis olarak atanır. Akşamları her zamanık igibi dostlarıyla vakii geçirir. Eski alşıkanlıkla kahve köşelerinde yazılarını yazarken Birsen Hanım evde iki erkek çocukla baş etmeye calışmaktıdır. Birsen Hanım'ın en küçük cocuğu Özgür, sevgi dolu bir ortamda büyürken Memo tutarsızlıklar içinde büyümüştür. Cemal Süreya'nın tepkileri her zamanki gibi anlıktır. Bazen aşırı tepki gösterdiği bir seyi bazen görmezden gelir. Hem zanafı vardır hem de tahammül edemez oğluna. Memo ise annesi we kendisini terk ettiği için babasına içten içe kırıgındır. Babasına aşırı özlem duymakta, öte yandan ondan çok korkımaktadır. Memo'nun hem fiziksel hem de ruhsal sorunları on yaşındayken doruğa çıkar. Ökulda başarısız, aşırı şişman bir çocuktur. Ama Cemal Süreya'nın gözünde öğlu hep olgağnuktudür.

Yirmi beş yılık memuriyetin ardından yüksek bir bürokrat olarak emekli olan Süreya debiyata ve şiire daha çok zaman ayırabileceği için çok mutludur. Emekli olur olmaz bir yıl kadar Meydan Larousse'un hazırlanmasına destek olur. Oldum olası günlük yazma arzusu olduğunu her yerde dile getiren Süreya bu düşüncesini tam on yıl sonra, 1 Ekimi 1984 itibariyle Milliyet Sanat dergisinde gercekleştirme firsatı bulur. 651. Gün'den ölümüne kadar da Hürriyet Gösteri'de devam eder günlüklerine. Geçmişiyle şimdiki zamanı, özel hayatıyla günlük hayatı, düşünceleriyle duyguları, şiirle düzyazıyı yan yana getirdiği ve akıcı bir üslupla yazdığı günlüklerine okurunu da dahil eder.

SEVDA SÖZLERİ, SICAK NAL VE GÜZ BİTİĞİ

Cemal Süreya, 1984 yılında Can Yayınlarından o zamana kadar çıkardığı tüm kitapların toplu basımını yapar. Kitabın adı Sevda Sözleri'dir.

Adnan Binyazar, Sevda Sözleri'nden nasıl etkilendiğini bir mektupla yazar:

"Cemal'in şiiri kendini ele vermiyor, Saşırtıcı bir imge düzeni: Hiçbir ozanın göze alamayacağı imgeleme yürekliliği; Söyleyişteki orijinallır (Anlatılmaz gibi olanı isteme / Şiirindeki matematiksel yapı. lirizimi engelleyemiyor; Sözcük seçimindeki ciqinnlık"

1984 yılından sonra yazdığı şiirleri Milliyet Sanat, Gergedan, Gösteri, Şiir Atı gibi dergilerde aralıklı olarak yayımlar. Sıcak Nal ve Güz Bitiği, 1988 yılında arka arkaya (okar. Sıcak Nal o güne dek yazdığı şiirlerinindoğal bir uzantısıyken bir düzyazı, yirmi şiir, bir şarkı, on iki beyir, oq altı dize vebeş işleyimden oluşan Güz Büği ise tek bir şiir, tek bir yapıdır. Güz Büği nde düşüncenin ağırlığı varken Sıcak Nafda toplumsal ve siyasal temalar vardır. Bu iki eseriyle birlikte 1988 Behçet Necatigil ödülün alır Süreva.

"Ölümün rengini sonsuzluk rengi olarak düşünüyorum.

O zaman da karşıma mavilerçıkıyor."

Steak Nal ve Güz Bitigi'nde önç ekkan temalardan biri ölümün ağırlığıdır. Annesinin ölümüyle birlikte ilk ker olümle karşılaşan Süreya ölümden değil ama ölüden çok korkar. Ölüm karşısında ise hep suskundur. Pakinları dahil liçibir cenazeye gidemez, başağlığı dileyemez. Ellisine yaklaştığı önemde tüm hüzünlerinden sıyrılır ve ölümüntüm soğukluğıyla çırılçışlaş yüzleşir:

"Ölüm geliyor aklıma birden ölüm

Bir ağacın gövdesine sarılıyorum."

1982-83 ve 84 yılını sayrılı günlerolarak niteleyen şair kendisine de bir ömür biçer ve Kehanet 1985'i yazar. Bir yerden, kırlangıçların dokuz değil, sekiz yıl yaşadığını öğrenir:

"Hayatkısa,

Kuşlar uçuyor,

..bayağı sarsıldım ve dilimin ucuna bu iki dize geldi. Bu hesaba göre geçen yıl ölmüş olmam gerekir. Ama işin güzel bir yanı da var. Ölmedimse, kırlangıç hesabından da kurtuldum demektir. (963. gün)"

SON

Aralık 1989. Memo, annesiyle birlikte eyyalarını da getirerek babasının evine taşınır. Babasının tüm eyyalarını dağıtır, dolaplarını boşaltır, salondaki kütüphaneden kitaplarını indirip kendi kitaplarını yerleştirir. Şiddet tüm çirkinliğiyle hanenin en tepesinde. Babasını, Cemal Süreya'yı bir tartışmaları sırasında döver

Cemal Süreya bu süreçte evi terk eden Birsen Hanım'ı 5 Ocak günü arar:

"Çok kötüyüm, göğsüm de kötü.

Kendimihiç iyi hissetmiyorum. N'olursabaha gel!"

ar Cam çok sikkın olan Süreya birkaç gün sonra birza kafanın dağıtmak için arkadaşlırının yanın gider Onun bu halin gören dostu Muzaffer Buyurkçu, 'Alandı' diye sorar. 'Ben ailatırın bu bundım, ki, merale eme'. diye dostunu yatıştırı Süreya, Cok dalgındır. Son vapura lpek Tekifle birikire yavay yavay yiller oldan çınatının karadı ben çeşinderi. Din Tamer girini yüzek sele okumasını ister. Yorgun ve üzgündür. Ogec annesinin yanında kalan Birnen Hamım'ı tefeonu çalır. Aryan Zuhal Hamım'dır. Cemal Süreya'y Haydarpasa Numune Hastanesi Acil Servisi'ne götürdüklerini söyler. Memo babasını buzdolabının önünde yerde bulmış derlah hastaney götürmlekirdir. Birnen Hamım sababa karşı hastaney varır. Cemal Süreya o eve geri dönmek istemediğini, Birsen Hamım bir ata doktorlarla konuyurken onun yanına gürneye çalıştır. 'Biraktın girtin berü,' diye sitem eder. Kır kardeşi Perhaim'ı eliksan kendistir izvarete edelikinde se birdebirler elmalsır. Hasam'ı valvarır.

"Kurtar beni, sen kurtarırsın beni!

Oksijen verin!"

Doktorlar odaya doluşur, herkes odadan çıkarılır. Sedyede oturan Cemal Süreya hafifçe gülümseyerek sonkez bakar sevdiklerine... "Ölüyorum tanrım Bu da oldu işte Her ölüm erken ölümdür Biliyorum tanrım Ama, ayrıca, aldığın şu hayat Fena değildir. Üstü kalsın..." Cemal Suteya

Isahag Uvgar Eskicivan

MAHSUS BLUES

Son kişi için şimdi blues çalıyor. Nefesim neye yeterse o ezgiden, parmaklarımın kapattığı deliklerden havalanan hüzzamdır ama hazan olsa adı yeridir. Yeridir düğün alayında mahpustan fikra anlatmak. Bir gün bir adam ölmeyi unutmus. Simdi bu olacak is mi? Cekmis de cekmis. Cektiëi unutulmus.

Son kişi için baştan alıyoruz. En başa değil. Kalın dudaklarla veya ince parmaklarla sarmak az geriye. Bir gün bir kadın yaşamayı unutmuş. Şimdi bu hepimizin tekrarı olacak. Bunu fark ettiğinde kadın, gidip kendini doğurmus.

Basa sarıyoruz yeniden. Mayi ısık tepeden, beyaz duman tütünden, ayak sesleri çoğunlukla topuktan, geceye devam için çok nedenimiz var. Bir gün bir mahpus duvarları unutmuş. Taşlar duruma şaşmış, duvarlar ortadan kaybolmuş. Şimdi bu hepimizde acemi duracak.

Mavi, bir duyarıyıkmak içinen geçerli nedendir. Bu geçe, bu inip duranyağmur, voluna devameden rüzgår, verindenavrılmavan günes, kökleriyle dillenen ağac ve bu alkış için yeni hareketlerüretmeliyim.

Mavi tepemde, derim kara, dişlerim doğarkenyoktu sonra çıktı beyaz. Sonra tuhaf durdu avnada ve havatta. Bunları üflüvorum saksafona, İcimin mahpusluğu nefes renginde çıkıyor. Duman arttı. Hüzün. Dudaklarımı dilli ağızlıktan çekiyorum. Başımı hafif eğiyorum. Gözlerim karanlıkta kalanlarda. Bu alkış için yeni hayaller uyandırmalıyım

Kapüsonu kafama gecirip dalıyorum sokağa, Sigaramı tüttürerek, Coktan kepenkleri indirmis bir dükkânıncıkıntısına oturanlardan biri elimdeki sigarayı istiyor. Paketten veriyorum iki dal. Yanındaki de istiyor. Ona da uzatıyorum. Soruyor, neden kapüşon takıyoruz, diye, neden biz karalar kapüşonluyoruz kafamızı. Cevap-

Bir gün bir kadın yaşama yı unutmuş. Simdi bu hecimizin tebrari olacak

Bunu fark ettiğinde kadın, gidip

kendini doğurmus.

sız bırakıp yürüyorum. Önüme çıkan konserve kutusu üzmeden ayaklarımın arasında dolaştırıyorum. Sol ayağımdan sağa, sağ ayağımdan sola. Sesi sekiyorgecede. Ayaklarımından özeürlüğünü alıyor. Uzağıma diisiyor. Onun içinece e üzelbitsin

Bol isikli sokaklardan geçiyorum. Bir kadın sırtını duyara yermis, Kara oğlan. divor, sigaran yarını? Aynı duyaraomzumu yaslıyorum, Paketten birdal yeriyorum, Kibritle vakıyorum ucunu. Nefesini mavi üflüyor, Duman yanaklarından akıp gidiyor, daha çok çivit renginde. Senibir kez dinledim, diyor, şu ötede bir yerde. İki kibrit çöpünü birleştirip yakıyorum. Yanan uçları birbirinden ayrılıyor. Kadın mavisini üflüyor parmaklarıma, Parmaklarımın ucu neseleniyor, duman dalgalanıyor, Paran var mı, dive soruvor, seni sevebilirim. Bir kibriti bu sefer tek basına vakıyorum. Aleviyle ağzıma alıp söndürüyorum. Kahkahayı basıyor. Ben kocaman bir yangını söndürüyorum ağzımda, diyor. Gülmeyi utandırıyor. Omzumu duvardan alıp yürüvorum, Sesleniyor, bir filmde neden önce arkadan gösterirler ki bizi. Cevapsız uzaklaşıyorum. Bir köpek benle yürümeye başlıyor. İkimizin de sesi yok. Yavaşlıyorum, geride kalmasın diye. Kapkara tüyleri var, kirlenmiş. Önümüze çıkan poşetleri kokluvor. Disleriyle acmaya calısıyor birini, Bekliyorum, Umduğunu bulamamıs gibi kafasını eğip devam ediyor yürümeye, Zıplayıp topuklarımı birbirine çakıyorum, Bunu seviyor. O da zıplıyor. Birkaç defa tekrar ediyoruz bunu. Sonra duruyor. Sığınıyor bir duyarın dibine. Biraz uzaklasınca havlıyor, yattığı yerden, Kim bilir ne soruyor, Cevapsız devam ediyorum.

Mavye hiç yakışmayan bir arabanın önünden geçiyorum. Rozeti kendinden büyük biri iniyor, kapısanı açık brakıyor. İki elinin başparmağı kemerinde Önün-den geçiyorum. Arkamı görünce seleniyor. Dewan döyrorum. Sesi kabarıyor. Uzanmamı istiyor yere, yüzüstü. Diğer kapının da açıldığını duyuyorum. Başka bir ses daha kabarıyor. Orunağız daha büyük olmalı. Dişleri ayrık olmalı, çatallanıyor sesi. Devam diyorum. Devanım iki etidle son buluyor.

EzgiAyvalı

CENNETTE BİR KONAK

Ben bir kötülük yaptım, iyilik olsun diye.

Adı iyilik olan bir şey.

Kapya gelen bir kediye, bir kalıp peynir werdim bir sabah, kedileri o kadar sevmediğim halde, sırf günüm güzel geçsin diye. Aklımda tutum bu iyilliğimi gün boyunca. Eve geri döndüğümde bir baktım, kedicik hali orada. İylik olsun diye iki gün sonra bir kalıp peynir daha werdim. Günler sonra bir kâse süt. Derken bir gün kayboldu ortalıktan. Sağa sola bakındım, yok. Gitik karşıtı hayatı, kendi yiyeççiğin bulmak için doğası gereği, yani tam da olması gerektiği gibi yoluna devam etti sandım. Tam kapyı kapatıp içeri girecektim ki, evin onündeki ağaçtıan altalıdı, esneyerek yanıma geldi. Meğer artık o ağaçdı aysamaya başlamışık edi, kuş gibi.

Ben bir kötülük daha yaptım, iyilik olsun diye. Adı iyilik olan bir şey daha.

Bört verdim arkadaşıma, sırf iyliki olsun diye, İyi biriyim çünkü, arkadaşlıkta da jiyim. Benden yardım istemediği halde, sadece halini, durumunu, derdin jay-laştığı halde. Sadece paylaşmak istediği cin hem de. Ne kadar düşünceli bir arkadaş olduğumu görsün diye, bir iylilik yaparsam şayet evren mutlaka bunu hisseder, etkilenir diye, Aklımda tuttum günlereç yaptığımı iyliği. Sonra bir kez daha derdini anlatrıken bana arkadaşım, bor; istedi, borçlu olduğunu bile bile. İylik böyle bir şey dedim; yaparsın, kendin iyl hissederin, rahaltarsın, borçlundırırsın hayatı, doner dolaşın bir yerlerden görürsün karşılığım. Sevag gibi. Cennette harika bir konak, tapusu bende. Tekrav evrdim. Fekrar, tekrar. Derken bem arkadaşımın alcaklısı yaptım kendimi hem de kaybettim arkadaşlığını, yok yere.
Ben bireck kürülük daha yatımı, iylik olun diye.

Ben birçok kötülük daha yaptım, iyilik olsun di Adı hâlâ iyilik olan bir şeyler.

Adı nala iyilik olan bir şeyler.

Ren hir bätülüb

daha vantım.

i vilik olsun di ve.

Adı i vilik olan

hir sev daha.

İsverinde başkalarının işlerini yaptım. İyi insan olmak bunu gerektirir diye. Başkasının yerine sildim yerleri, başkasının yerine fotokopileri bastım, kahve makinesini tamire vollavın başkasının verine cizdim o grafikleri. Düzenlemelerini vaptım dosvalarının, toplantılara girdim başkalarının verine, arkalarını toparladım durdum sırf iyilik olsun diye. Derken çok yoruldum, yetişemez oldum hiçbir şeye, elime yüzüme bulaştırdım, çuvalladım, etrafımı hatalarla doldurdum. Her işe ben mi koşturacağım dedim, size onca iyilik yaptım, biraz da siz bana dedim, Saydım durdum, ben dedim, siz dedim, evren dedim, neler yaptım dedim, ne yaptım ben böyle. Kimse neden bahsettiğimi anlamadı hâliyle. Geç de olsa, zor da olsa, iyilik olsun diye yapılan her sevin kötülük olduğunu veni anladım ben. Yardım istemeyen birine yardım ederken aslında onun ayakta kalma çabasını engellediğimi, arkasını getirip getiremeyeceğimi hesaplamadığım küçük dokunusların, nasıl beklentiler ve alışkanlıklar doğurduğunu veni veni anladım. İvilik yapmakla, borçlandırmak arasındaki o görünmez çizgiye basa basa, kime iyilik yaptıysam bana kötülük yaptı diye bağırdım durdum. Kendi sesimi, en çok ben duydum. En kötü gününde ben yanındaydım demek için, kötü günler kolladım, hoslanmadığım insanların yüzlerine gülerken kus kadar utanmadım. Hayattan alacaklıydım ben çünkü, elimde hesap defterim, aklımda yaptığım tüm iyiliklerle, ben vardım, ben yaptım, ben koştum, ben hakettim, ben kazandım.

Ben ne kötülük yaptıysam, kibirimden yaptım. Sırf iyilik olsun diye.

SIFT IYIII

ALMAN DIŞAVURUMCULUĞU VE KARA-FİLM İLİŞKİSİ ÜZERİNE

İkinci Dünya Savaşı sonrası dönemde, başlangıçta Hollywood'da sonrasında da Avrupa'da etkisini gösteren ve bir türden öte sinematografik stil bağlamında karşımıza çıkan film noir'ın ortaya çıkış süreci, kendisine benzer bir şekilde girifi bir tarihsel zemine ayak basar. Birinci Dünya Savaşı'nın öncesi ve sonrasının özellikle Alman sinemasına olan etkisi, Weimar Dönemi, Nazilerin yükselişi gibi birçok tarihsel etken, film noir'ın ortaya çıkışında rol oynayacaktır.

Tabii ki film noir'ın stil anlamında en çok etkilendiği bicem Alman Ekspresvonizmi olmustur. Almanların 1910'larda ABD, Fransa, İtalya gibi ülkelere kıvasla sinema anlamında geride kaldıklarını düşünmeleriyle gelişen sürec, tamamıyla farklı neticelerle sonlanacak olsa da özellikle UFA'nın 1910'ların sonlarından İkinci Dünya Savasının bitisini kapsavan süre zarfınca hemen hemen bütün Alman film sirketlerini elinde bulundurup bu sirketleri propaganda amaclı kullanarak milliyetci filmler çekmesiyle farklı bir sinema anlayışı ortaya çıkar. Nitekim, büyük bir ekonomik cöküs yasayan ve sayası kaybetmis Almanya, bütün bunlara rağmen film sektörü bağlamında bir kayıp yaşamamıştır; hatta Weimar Dönemi'nde (1918-1933) UFA, Hollywood ile varısabilecek düzeyde olan yegâne film sirketi konumundadır. Sayas kaybedildiği için UFA'nın eğimi de değismiş, halkı eğlendirmek ve ekonomik sorunların üstünü kapatmaya yönelmistir. Öteki taraftan, birkac film sirketi bütün başkılara rağmen bağımsız kalmaya çalışmaktadır. Lakin benzer imkânlara sahip olamayışlarıyla farklı bir anlatım tekniği, farklı bir sinematografi arayısına sürüklenirler. Sonuc olarak, Decla stüdyosu sinemayı derinden etkileyecek bir yapımla çıkagelir: The Cabinet of the Dr. Caligari (1920). Dr. Caligari'de Hans lanowitz ve Carl Mayer. Birinci Dünya Sayası'ndaki tecrübelerin bir izlenimini yansıtır gibidir. Alman Ekspresyonizminin neredevse bütün karakteristiklerini barındıran filmde, siyah-beyaz kontrastı. bozulmus gerceklik, gerceğin sübiektif bir gözle verilmesi, ters köse vapan bir final gibi elementler ön plana cıkar. Tabii ki bu sürece gelene kadar, benzer elementleri tablolarda (Çığlık, Edward Munch) veya Van Gogh ve Kafka'nın eserlerinde de görebiliriz, Kafkaesk -Türkcesiyle Kafkayari, tanımı da Alman Ekspresyonizminin bize hediyesi olmuştur- ki bu tanımın da bir alt küme olduğunun altını cizmek gerekir. Özellikle, Tim Burton'a yapılan Kafkaesk tanımı yetersiz kalmaktadır çünkü filmlerinin derininde Alman Ekspresvonizmi vatan, film noir, neo-film noir ve sürrealist vaklasımların modern anlatımı bulunmaktadır.

Alman sinemasının yükselişi 1920'li yıllarda devam eder. Fritz Lang'in Metropolis (1927) filmi her ne kadar ekonomik anlamda hüsrana uğrasa da ekspresyonist sinemayı farklı boyutlara taşır. Nosferatu (1922) da Dr. Caligari'nin izinden giderek, Dracula'dan ilham alarak bu stilize anlatım şeklini sürdürür. Bunda sinemanın sessiz oluşunun da bir payı vardır. Aslında Alman Ekspresyonizmi'ni doğuran sebeplerden biri de muhakkak bu olmalıdır. Sessiz sinema, özünde müzik gibi evrensel bir anlatıma zemin oluştururken toplumda yaşanan bu anksiyete, buhran ve gelecek kaygısını izlenimsel bir şekilde ekrana yansıtımak için sinematografi ve mizansen ile oynanarak yeni bir anlatım tekniği oluşturulmuştur. Tabii ki bu dışavurumculuğun resimden sinemaya geçişi farklı bir yolu izlediğinden, farklı neticeler elde edecektir.

Almanya'da Nazilerin yükselisiyle artan otoriter ve despot reiim sebebiyle Fritz Langgibi büyük yönetmenlerden bazıları tekniklerini Fransa, İngiltere ve Amerika'ya götürerek Alman Ekspresyonizmi'nin farklı bir raya sokaçaktır. Benzer bir sinematografi anlayışını Frankenstein (1931) filminde de görürürüz. Ancak, bu biçemin evrime uğrayışıözellikle İkinci Dünya Savaşı sonrası dönemini kapsar, ki İkinciDünya Savası'nın hemen hemen bütün batılı toplumların psikolojisinde varattığı traymayı neredevse hütün sanat dallarında görmemiz mümkündür. Aynı sekilde sinema da bundan nasibini alır. Alman yönetmenlerin götürdüğü tarzla Hollywood'da bu ekspresyonist vaklasım başkalasım geçirecektir. Bu anlatım tekniğinin özellikle 1940'lar sonu ve 1960'lara kadar dedektif hikâvelerinde kullanıldığını görürüz. Bu filmlerin coğu, pulp fiction denilen hikâyelerden uyarlamaları oluşturacaktır. Bu filmlere yapılan film noir tanımlaması da savaş sonrası dönemi kapsar (1946). Fransızca bir tanım yapılmasının sebebi, bu tanımı Fransız film eleştirmenlerinin bulmasından ibarettir. Savaştan sonra, Fransa'ya gelen birçok Amerikan filminde, Fransız eleştirmenler, keskin görseller, anti-ka hramanların yoğunluğu, melankoli, adalete olan güvensizlik, gibi birçok sebepten ötürü bu tanımı kullanmaya başlarlar. Öte yandan, kara-film'in bir türden ziyade bir stil ve anlayışolduğuna dair yorumlarsıklıkla yapılır. Özünde bu film türü, savas sonrası dönemde toplumda vasanan arızaları, sosval kavgıları vansıtarak zaman zaman toplumsal vozlasmavla birlikte devletin vüksek meykilerinde vasanan vozlasmavı da gözler önüne serer ve kullandıkları Alman dısa vurumcu sinematografi, bu izlenimi yaratmakta fazlasıyla işe yarar hâle gelmiştir. Benzer bir şekilde sübjektiflik öne çıkarken katı (hardboiled) dedektiflerin, geçmişi bir sis bulutu hâlinde

Sesiz sinema, özünde müzik gibi evrensel bir anlatıma zemin oluştururken toşlumda yaş anın bu anksiyete, buhran ve gelecek kaygısını izlenimsel bir şekilde ekrana yansıtımda için sinematografi ve mizansen ile Oynanarak yeni bir anlatını tehniği oluşturulmıştur.

olan ciddi karakterlerin, zaman zaman siddetin sahnede voğun gösterilmesi ve dönem itibariyle erotizme kacan cüretkar sahneleriyle farklı bir ruh halini yansıtır. Örneğin, Orson Welles'in Touch of Evil (1958) filminde kendisinin ovnadığı Hank Quinlan karakterinin gecmisi hakkında bildiklerimiz sadece birkac ayrıntıdan ibaretken: kullanılan ışıklar, karakterin suratına çarpıp kaçan gölgeler, kimi zaman aşağıya kimi zaman vukarıya pan yapan kamera acılarıyla karakterin kariyeri boyunca yasadığı vozlasma bir izlenim olarak verilir. Yakın dönem kara-filmlerinden biri olan Siz City (2005)'de de genel bir kaygı hâli, karmasık kurgu, toplumun üst tabakasından (din adamları, devlet görevlileri) dibine kadar yasanan ahlaki ve toplumsal yozlasma ve hemen hemen her karakterin ve mizansenin stilize olması, sıklıkla caz müziğin kullanılması gibi kara-filme has bircok unsurun kullanıldığı görülür. Genelde karafilm'lerde kullanılan izbe ve harabe mekânların kullanımı da bu anlatımı pekistirmek icindir. Asimetrik kamera acıları da sık kullanılan bir teknik hâline gelmişken; coğu kara-filmin ters köse (twisted) vapan final sekansı da karakteristik bir özellik håline gelmistir. Özellikle bunun en belirgin örneklerini neo-film noir örnekleri olan Chinatown (1974) ve Memento (2000) gibi filmlerde görürüz.

İkinci Dünya Savaşı sonrası McCarthyciliğin ortaya çıkışı ve komünizme karşı bir cadı avının başlamasıyla, sinemada bu paranoya ve melankoli kendini helli eder Sinematografik anlatımın senaryonun onüne geçmesi gilə bir durum söx konusuylen coğululdı anlaması gik kugular, krankterini büyük söxler etmesinin yanı sıra, İkinci Dünya Savaş'ının da etkisiyle ekonomik özgürük kaznanı kadımların daha aktif rol almasyla "fermne fatalı" diye tamılmanı kadım karakterierin de bu ifilmlerde ortaya ciktiğima ratılarız. Bu karakterler, coğunlukla buşkarakteri kadınlığıyla manipüle eden, sinsi karakterler olarak diklat çeker. Başkarakterin yaşadığı içsel dağışlanma ve iradeciziliği ise bu manipülaşıyona karşı çoğu zaman onları savummasız bıraktı. Örneğin, Billy Wilder'ın Sunter Buhurı (1950) filminde, eski bir film starı olan Norma Desmond karakterinin başkarakteri manipüle ederek inlayetinde sonuna sebep olması, buna örnektir. Bir başka örnek de, Cilda (1946) filmindeki bir diyalogda görüle.

"Johnny: Evli olman seni hiç mi rahatsız etmiyor?

Gilda: Benim bilmek istediğim şu, seni rahatsız mı ediyor?"

Benzer bir şekilde Sunart Bulvarı filminin, kurgu anlanında da avantgarde bir yapıya sahip olduğu görülür ve hikiye sonundan başlar. Bu izlenimesi sinematogra-fide metaforik anlatımlar sıklıkla görülür. Örneğin başkarakterin cesedinin havuzda bulunmasıyla foreshadowing yapılarak hikiyenin izleyeceği yol ile ilgili ipocları veri-lir, ki su metaforu da, henüz cözülemenişi bir cinaye, bir sır perdesiinaralanması gibi anlamlar içerir. Kara-filmlerde yoğun yağımurlu ve kazvetli bir ortamın hikim olması da salında bi izlenini yaratmak içindir. Orneğin, kara-filmin modern örnek-lerinden biri olan David Fincher yapımı Seven (1997)'da da bu kasvetli ve yağımurlu atmosfere ratılarız.

O'te yandan, Fransze eleştirmenlerin yapıtığı bu film noir tamımlaması, dönemin Amerikan filmlerinde görülen melankoli, ahlaki yozlaşma, yabancılaşma, paranoya, güvensizlik gibi duyguları öne çıkardığındandır, ki lkinci Dünya Savaşı sonrası McCarthycliğin ortaya çıkışı ve komünizme karşı bir cadı avının başlamasıyla, sınemada bu paranoya ve melankoli kendini belli eder. Orneğin karşı-filmlerde karakterlerin uzun bakışmaları sırasında close-up'larla vurgulanan hüzün, takip sahneleri, karakterlerin sürekli sigara ve alkol tüketmesi, bu çaresizliği ve paranoyayı ihtiva eder. Bu başlamda çoğu kara-filmin finali eke hendisi kadar karanlıkları

"Dibe vurmustum; ama hālā sansımı zorluyordum."

Out of the Past, 1947

IKI YAKALI DERTLER I

Korkunc rüvalar vedidünya masalları veeden bulur baritaları Yıldızlardan disleri yar sairlerin. herkes herkesten daha iyi bu mevsimde kus sezonu kanandı. -cıkartın kürklerinizi! kesik birsızı tınlıyor kuyuda oysa kimse bilmezdi bu derdi Bu dert bizim derdimiz de değildi. söyleyenin yüzüne baktık ve dedik ki -Midas'ın kulaklarından hizene? -Midas'ın kulaklarından bize ne? Son nefesini verir rahimden cıkan şu dünyaya dalından kopmuş çiçek gibi fırlatılan, Bunları tarih kitapları yazmaz! Ben bunları dört duvar arasında öğrendim. Öğrendim ama kimseve divemedim. Cok kavisli acık müze askları gördüm güzel alkışlarla karnını doyuran. Dişin kavuğu, yaranın toz bağlamış kabuğu böyle böyle vitip gitti o cok seydiğimiz sarkılar.

yütümek meslabedava dediler bunu söyleyneli en ei cilatıtlar. Onaylamın yükek sedi kavgaların yapanlar kendi köyesinde fısıltıylı savasınları ateş açtı. Aramızdan biri feryat ederek bağradı. "İmil derik ilm debe bir gecede çocularına kyacak?" -Tarih hep tekerrür eder. Olacak olanın kuykusuz geginliği yerleşmiş yeryütüne gelenin gitmeden edemeyeceği üstün körü bir ziyaret. Bu ziyaret ki şölen sofrasından uzak

Davatılan her gerceğin peri masalı bir vüzü var.

Kimsenin kimseden yana kuşkusu olmasın

Anladım ki herkesin ailesi herkesin evi yar

sokaklar ve daha cok sokaklar

-Herkes seni ihanetinle anacak.

korkusuz kim varsa tiim acımızı

tarih hizi en kısa sürede unutacak

sahidimdir iki gözü olanlar

göğüsleyip yıkacakmış.

GECENIN YOKLAMA DEFTERI

Gecenin defteri, bir hevestir. Coğuldur. Mecazlıdır. Büyülüdür. Çekicküir. Azuludur. Esriktir. Başına buyruktur. Esinleyicidir. Esinin kendisidir gece. Değişiriri, dönüştürü. Sendeletir insanı. Bilineni bilinmez kılar. Görüneni görünmez kılar. Biçimi de yok eder ayrınılları da. Bir sim örter her şeyin üstüne. Bir sır örter her şeyin üstüne. Her şeyi kendinin kılar.

Gecenin defterine cüret edilir. Herkes yazamaz ona. Herkese göre değildir gece. Karanlıktecrübesi, karanlıkterbiyesi korkutucudur. Göze alabilmeli, karşı gece olabilmelidir insan geceye tutulmak, geceye tutunmak için:

içimizdeki / ve dışımızdaki / bütün gecelerin."

Behcet Avsan

Bir itirazı söylemekten çekinmemelidir. Bir başkaldırıyı başlatabilmeli, bir devrimi fişekleyebilmelidir. Devirebilmelidir devrilmez sanılanları.

Gece, hüneridir. Değişimi söyler. Düşe kalkadır gece, yaralana berelenedir o, Aldanarak ve daldarak ve aldanarak. Oğertir, böyürir, oldurur. Ölütürü de bazen. Ehli olana yüz vermez gece. Firtuna koparmayı bilir. İtaat edenle barışmaz. Dobradır gece. Mühafazakarlığa düşmandır. Kutsalla didişir. Bir taşı bile yontar. Kan sızdırır. Daha derine, dibe cağırın.

Gözleri yok gecenin – elleri, ayakları da. Bir gövdesi yok. Uçuşan bir şey o. Çukurlara dolan bir şey.

"Gece yavaş yavaş geliyor. İniyor, Cukur yerlere dolmağa başladı bile.
Oraları doldurup ovaya yayılmağa başlar başlamaz, her yer boza dönüşecek.
İşaklar yanmaşıcak bi sizir. N. eyakurda ne düzd. Fepelerin ayılmığı,
bir süre, yeter gibi görünecek herkese. Sonra tepeler de karanlıkta kalacak.
Dil bu karanlığın içinde yaşayabilirmiş gibi görünen tek şey olacak."
deliği Bülge Karası'nun.

Gecenin defteri imgeler doğurur çinkü. Dil, şahlanır gecede. Gecenin gümüş sesi dolanır aklımızı dip köşe. Güne sığmayanlar geceye kalır, düzyazıya sığmayanlar şiire. Suları da ürpertir gece, gövdelerimizi de. İktidarı kovar. Eşitleyendir gece. Özneliğimizi söyler. Birin içindeki çok olma potansiyelini bilir. Gece, farklılıklarımızı ortava kovabildiriniz zaman dilimlir. Ben'in anlatlarıdır gece.

Gizli bir hayatı var gecenin. Sürgüyü çekince kendine... Karanlıktan sonra ne başlar? Yaşamakta olmanın düş kırıklığı. Pişmanlık zamanları. Gece hayvanları Gecede sorarız kinim ben diye. Kendimizi gecede, geceye haykırırız. Gece, ondandır çokça yaralar insanı. Geçmiş zamanı daha çok geceleri karıştırır insan. Amların gel gitinde sorular, kaygılar, düşünceler... Külünü en çok geceleri eyeler. Gönlünü en çok geceleri buruşturur. Bu yüzden dünyanın en uzun gecesi takvimlerde değildir.

Gece, özlemi körükler, yalnızlığı büyütür. Yalnızlıklar geceleyin alevlenir. İşığı olmayan bir ateştir bu.

"Kendimi yalnız bırakmamak için bilitin gece aynanın karşısında oturdum" der Pavese, Keistini yoktur gecenii. Süreklidir - vüresidiri neredeye, Akar yalnızaç gece: akar sessizlik, akar yalnızlık – usulca. Bazen o akışta da katılar insan kendini. Donar içinde bir su. "Üyusak, uykumun gülleri buz." (Mehmet Taner) Rilke, "Gece seni aynırır komşundın," diyor. Gece seni sana verir çünkü. Araya kimseleri alınız. Çıpı ayrırır komşundın," diyor. Gece seni sana verir çünkü. Araya kimseleri alınız. Çıpı

Gizli bir ha yatı var gecenin. Sürgü yü çekince kendine... Karanlıktan sonra

ne başlar? Yaşamakta olmanın düş kırıklığı. Pişmanlık zamanları. Gece hayvanları.

Sayı 35 - Deneme - K. 23

lakiktır gece. Gündüzün çiğ 11şiğ 19cktır artık. Gündüzin zoruluş gülüşleri, günaydınlar, nasılsınızları, iyiyinleri, her sey yolundaları yoktur artık. Kusurlarına, korkularına, ısızılığına, günahlarına, yalanlarına, kahırlarına, kavgalarına, kederlerine doğrudan bukabilir insan. Kapkaralığını gizlemek zorunda değildir. Acısı yavaş 19avaş gelir, iner, çukur yerlere doğlunya başlar. Boşluk bırakmaz gece – bitiştirir. Boşluk bırakmaz gece – bitiştirir. Boşluk bırakmaz gece – yalınır – dağılır.

Apollinaire'in "Ren Gecei"nde de, Tezer Ozilin "Çocubigumo Sogiu Gecei"nde de zaman ayındır. Nerval, "siyahgiine;" metaforuyla dışavurur içindeki karanlığı, geceyi. George Trakl, savay ortamı ve olimü, karamarığını gece ve karanlık metaforuyla mayalar. Goethe, Fuurta, 19gi döğüranın karanlık olmasından geceyi "ana" olrak nitleer.

"Döküldü giinün / ve gecenin sırı.

İç kanamasına benzer / bir duygu: Alıştık." diye yazar Ahmet Oktay. Aynı coğrafyada zalimleriyle mazlumlarınki aynı gece olsa da "...daha uzundur zulme karar verenin gecesi" der Gülten Akın.

lcinde gece sözciğü geçen öyle cok kitap var kil Öyle çok kitab var kil Öyle çok kitabin içinden geçer ki gecel limlir Gece Masalları, Gece Yarısı Çorukları, Gece Derileri, Gece Uçuşu, Sonsuz Gece, Gece Yarı, Bir Gece Yolculuğu, Gece Doğar, Bu Gece Bedrum, Gece Mavisi, Başaklar Gece Doğar, Bu Gece Perd'da, Son Gece, Gece Yarısı İlirafı, Gece, Sir we Gece, Gece Kapam Üstime Kaşın, Onlikinci Gece, Sir we Gece, Gece Sesteri, Gece Gelen Eski Dost, Fener, Gece ve Yıtlatları, Gece Yarısının Ötesi, Gece Yarısı Cinayeri, Gece Yarısını Gece, Gece ey Yıtlatları, Gece Yarısının Ötesi, Gece Yarısını Çıtları İlirafı Çece İren. Daha nicesi... En sevdiğim kitap ismi şu – şimdilik: Bir Kiş Geceil Bere Bir Yolcul

Yaşamın akışı yitrilmiş gibidir geceleri. Keştedilme tehlikesi yoktur. Bulanık zamansıllık. Birşinaktır oğlu insan için geceler. Öyküsüne gömülür insan, Göççiğini anlır. Dağıyla kışrıdı kuşuyla, oğlu insanıyla eyslarıyla dünya uyurken, sular düş görürken uyanık kalmak, düş kurmaya daldırır insanı. "Şiir hayvanı'nı daha cok geceleri büyütürüz. "Ay Büyürken Üyuyamaman" dediği Kulebi'nin, Sairler işte gecelerden, uykulardan çalarak sözcükleri harlayan "ateş hırsızları'dır. Bazıları gececildir. Karanlık şiirler yazar onlar. Kötülük Çickleri' açtırırlar. Vazdıklarınız da karartır havayı bazen. Korku edebiyatı, geceyi ve karanlığı siklikla kullanır. Suç zamanıdır, av zamanıdır geceler. Karşıtların diyalektik birlikteliği gecede. Hem uyku ve dinlenme, hem coşku ve aşk, hem de korku ve ölüm zamanıdır geceler. Yeşil koruğu, sarı, mor, kara üzümlere çevien geçe, bizi, kimi zaman "hariklard diyarı"na, düşlerin masal dünyasına yolculuğa çıkarırken kimi zaman Dante'nin Cehenom'ine düşmiyeşcine kabuslarla korkutur. Çiçekler bile renklerini unutur geceleri. Baykuşlar ve yarasalar, gecelerin korsanları. Onlara kucak açın "Simiyah tyüğ gece" (E. Hüsnü) korkutur – en çok da çocukları. Kimini yaratıclığa, başkaldırıya – kimini de kötülüğe yahut saşkınlaş yönlendirir gece. Valsışı hayvanlar dağlarda bile azalmışken bu kez valşı irasınlar atmakı sırasılar atmakı sırasılar atmakı sırasılar atmakı sırasılar atmakı sırasıları atmakı sırasılar atmakı sırasılar atmakı sırasılar atmakı sırasılar atmakı sırasıları atmakı sırasıları atmakı sırasılar atmakı sırasıları sırasıları atmakı sırasıları atmakı sırasıları sırasıları atmakı sırasıları atmakı sırasıları sırasıları sırasıları atmakı sırasıları sıra

Gecenin defterine en çok aşk yazılıdır yine de. Tere batarız geceleri. Aşka harlanırız. Gecenin teri bulaşır terimize. Gövde, geceyi uyandırır da uyarır da. Çoğullayandır gece, çoklayandır. Aşıkların uykusuzluk saati_n. Geceyi yorar âşıklar. Geceyi de uyutmazlar.

"Gece çıplak bir sestir iner yatağına"

Mehmet Taner

İçimize dolar gece. Gövdelerimizin derinliklerine iner. Nehirler aktırr. Kan kıvılcımlanır, akıl bulanır, alacakaranlığın aleviyle kalpler, dudaklar, eller, tenler tutışur- yanar. Nasıl da talı okşar gecenin elleri! Nasıl da yakıcı geceleri iyice uzatınak isteği!

"Taşıyın beni bu gecenin ucuna benim sen olduğum, biz olduğumuz yere öznenin ve adılların krallığına." Octavio Paz

Vardiya düdükleri de öter gecede, bekçi düdükleri de. Gece vardiyasındı çalışan işçiler. Geceyi bide eğlendirmeye çalışan mekanlardı ater dökenler. Onlar gecenin tadını çıkaramayanlardan. Akşamını erken indiği hapishanlerde, hastanlerdeyse daha uzu, daha zorlu, acımasız ve sıkıcıdır geceler. Vampirdir bazı geceler o yüzden. Bazıları küf kokar. Sancılıdır, ağrılıdır.

Ne olursa olsun dünya hükümdarıdır gece. Insana özgürlüğünü veren. Insana salt kendi olmayı hatırlatan. Tüm boyunduruklardan, tüm kitidarlardan, düzen güçleri'nden azade. Derin denizlerin dipelerinde, büyük mağaralarda, mezar denilen daracık, karanlık çukurlarda zaman hep gecedir. Her seferinde güneşe ve aydınlığa yenilse de onların yorgun düştüğü gün sonunda yine ele geçirir dünyanın yarısım. Başlar kendi öyküsünü anlatmaya. Ondandır gecenin defteri hiç kapanmazı!

Göbeklitepe'nin gizemli sayfalarında dolaşıp tarihin devir değiştiren sütunları arasında gezineceğiniz bir roman: Dünyanın Uyanışı raflarda!

Deniz Barut

VAZGEÇME ÇOCUKLUĞUNDAN

Müziği gerçekten duydun mu hic? Saksafonun konustuğunu hissettin mi? Veya kemanın ağladığını. Piyanonun zarif ve kibarca anlattığını derdini. "Anı vasamak" ne de dile pelesenk. Zaman ne hizli gecip gidiyor safsatasına kendimizi inandırdığımız için kacırıyoruz tam orada olmayı, hissetmeyi belki. Hâlbuki zaman usulca düsen bir yaprak sonbaharda dalından. Biz gecmiyoruz zamanın içinden zaman geçiyor biz yaşarken. Koştur, yarış, görmemecesine etrafında olup biteni, kendi yalanına inandırarak kendini, her sınayı kazan hayatta; mutlu olur musun? Yolculuk ise hayat; tadını çıkar. İnsanın en büyük düşmanıysa kendisi; savas kendinle. Cocukken öğreniyoruz üzerini kapatmayı hatalarımızın. En "uslu", en "doğru", en "hayırlı" evlat olmanın karşılığında. Oysaki hatalarınla gerceksin. Kendin olmanın önüne gecen her nevse itiraz etmeli. Bir insanın ulaştığı en yüksek mertebe ise merhamet; merhamet et kendine ve yaşa. Sen yine vazgecme cocukluğundan; hissettiğin her sevin gözlerinde göründüğü zamanlardan.

Hayal et. Sen, kendin, bir başına böğulup gitmeye engel olabilirsin bu bulanlık denizin içinde. Her çetin kışın sonrası bahar. "Ağarının bir kıvrımından cesaret bularak..." diyor ya şair, ağzının bir kıvrımından cesaret bularak yaşamalı. Bir gülücüğe emanet etmeli hayatı.

Neden bir cocuğun kendi basına ovnamasıyla gurur duyar da büyükler, bir büyüğün kendiyle kalmak istemesine şaşırır? Kendinle kalmayı başarabildiğin kadar özgürsün. Sorumluluk alabildiğin kadar özgürsün. Kendini sevdiğin kadar özgürsün. Ne de kerli ferli bir kelime özgürlük. Durup düşününce ne kadar özgür olduğunu aslında nelere tutsak olduğunu fark ediyorsun. Bir ezginlik oluyor içinde bir süre. Yüzlesebilirsen kendinle; insanın insana tutsak olduğu zamanlarda vasadığını anlıyorsun. Sen vine vazgecme cocukluğundan; doğru şeyi doğru yerde yaptığın değil istediğin şeyi istediğin yerde yaptığın zamanlardan. Şimdi bir ferahlama icimde sıkkın havanın vağmura kavustuğu an gibi. Bir ferahlama ki dalıp denizin içine, nefesin tükendiğinde, başının gökyüzüyle buluştuğu an gibi. Düsün ki sıradan bir gün. Bir avnanın karsısın-

abam, kendinle baş başa, İnsanın kusurlusun ve doğu düğündü değil yaşımın başlangıcı kendini anlatabildiğinde. Sana neyin iy geldiğini bir ike sen biliyorsun. Yalancı güüşlere, sorgulayan bakışlara, sahte lakırdıya taklımla diri edinden seni. Duvarların duvarları, siphelerin sipheleri, çıkarların çıkarları, sannıların sanrıların hepsini bir kenara bırak şimdi. Aynada, karşında kendin varken yalan söyleyebilir misin? Sen yine vazegeme çocukluğundan; aklına ilk geleni ağzından çıkarıverdiğin zamanlardan.

LABIRENT

savruk valpalanan sanivenin dağılısında akrensiz ve velkovansız bir saatin varasını sarıvorum. dağılarak eriyor mizacında saniye. buhranlı hâlden buharagark tanetane katılasarakcekim vasasına. nizami bir veniden doğus sergiliyor canından cam parcası fanusta vumusacık varolusa eriyor. ressamlar cizsin. vara sarıyorum alnımın övküsünde izleryuku benden biz bizdensiz, sizden onlarlasıyorum sormuyorum benim işim miydi bu kaca carptım, kaca böldüm kendimi, nevedöndüm, neve durdum, akrep biliyor, yelkovan biliyor, saniye biliyor, bilenbiliyor cana kum akıyor,

ressamlar cizsin ev ve ah ile söktiim anansız

bekleyiş aldanmasının düş perdesini beklemiyormus kimse dursabile beklevis kabul edilmiyor.

dirseğimdeki cizgiler avucumdan kök salmıs cizgeleri ressamlartanır

ve tanrı ressamları sever. tenekum akıyor,

ressamlar cizsin.

bir pencere görünür sökülmüs perdeler ardında penceredir ev.

sonsuz diistinceve kifavet edenvol. ve göğüngöğeren soluğuna sine.

ah, olması gerektiğince üryandır artık her şey ayan beyan cam, mekândır muamma değil. dile kum akıyor.

ressamlar cizsin.

evlerin dışında bir evin içindeymişim gibi fakat kilit vok, sürgü vok,

kapı hic olmadı

belleğim sayıklamalar ablukasında pusula küskünü sarılmıyor bir türlü camınyarası

kaderimden kum toprağa düşüncem sızıyor su arıyor dertokumakiçin

hislere kum akıyor. ressamlar bunu cizmesin!

PALTO

k, astarı yırtılmış, eskimiş bir palto ceplerinde neleri saklayabilir? Dışarıdan bakan biri için güçlü görünen bir adamın hayata dair kırgınlıklarını saklayabilir mesela... Sööuktan üşiyen ellerini, paltosunun cepleri sayesinde koruyabilir insan. Ellerini soğuktan saklayabilir.

Bu öyküye konu olan eski püskü bir palto, dokusuna işleyen keder yüzünden iç atan yırtılımış. Ceplerinde hayal kırıklıkları saklıyor. Ne zaman Tahir Beyin ülk omuzları üzerinde asılı dursa o zaman başlayan kalı pağırları var. Düğmeleri desen ha koptu ha kopacak! Sevgiyle düğmelerini dikecek biri olmayınca daha da çözülüyor gübler. Tahir Beyin nasırlı parmakları düğmelere değdiğinde git gide silinen, bulanıklaşananlar yayılıyor etrafa.

Tahir Bey, paltosunu terziye götürme. Zamanla yüzüne yerleşen derin cizgiler gibi, kıyafetirne yansıyan yılızını izni görmeyi sever. Eskimi, kıyafetle yaşadığım hissettiri ona. Bu sebepten dolabındaki tüm giysilerde hayatın dokunuşlarını beliri kılanı izler var. Yalmızdır Tahir Bey.. Aslı tek başmalık olan yalnızlardın değildir o, yüreğini ritimli kaybetimi, gön bebekleri sevgiye doyanmanı, ellerini paltosunun cebinden başka bir yerde ısıtamamış bir yalnızlığın içindedir. Hiç şik ayet etmez bu durundan. Yalnızlığını sever.

Bir odalı evinde, sessiz sakin bir şekilde yaşır. Evindeki her eşya mahzundur. Onlar da tıpkı Tahir Bey gibi tek kişilik bir öykünün içinde hapsolmuştur. Yatağı tek kişiliktir. Yatağının üstünde bir tane yasıtık vardır. Banyoda bir adet diş firçası, sehpanın üzerinde kulpu kırık bir fincan... Tahir Bevin evinde diri Onlan. övle olmasına rağmen mutsuz olan detavlar da

vardr. Mesela her akşam eve döndüğünde kapının girişindeki halının üstünde onu bekleyen bir çift terlik yahut koltuğa oturduktan sonra ayağından çikarpı iç içe geci-rerek kenarda biriktirdiği çorapla gibi. Çift dediğine bakmayın, olmarın her bir yalınızdır. Çift olmanın verdiği bütünlük hissini hiçbir zaman tadamayacak kadar yalınızdır.

Tahir Bey, gündüzleri kahveye gider. Orada gazetesini okuyup cayım içer. Arkadaşlaryla birlikte sohbet ederken siyasetin içinde bulur kendini. Türkiye'nin gündemini önce batırır sonra da aydınlığa çıkarırlar. Buna en çok sandalyenin kenarına astığı paltosu şahit olur. Bu duruma bir türlü anlam veremez. Zaten bir paltonun bildiği siyasetten ne olur?

Paltolar en çok tenine değdikleri insanları bilir, onları yakından tanırlar. Tıpkı bu öyküye misafir olan paltonun, Tahir Beyin pos bıyıkları altında kıvrılan ince dudak hareketlerinden ne isteyip ne istemediğini anlaması gibi. Öyle tanırlar iştel Soğuk havalarda giydiğiniz paltolar, sizin bedeninize göre şekil alır zamanla.

Kol kıvrımları, yaka kenarları.. Bu hayatta her şey, kalıbına göre şekil alır aslında.

Böylelikle paltolar da nasibine düşeni alıyor her defasında.

Yağmırlu bir hayada sizinle ıslanır, kar yağarken sizinle üşirler, İcinizde saklı

tuttuğunuz her şeyi bilirler. Düğme ya da fermuarlar aracılığıyla çok iyi sır tutarlar. Paltoların tam kalbin hizasında yer alan iç ceplerinde, sizin hatırlamaya değer bulmadığınız anılar saklanır. Tahir Bey'in yıllara direnen paltosunun da bildiği çok şey var. Neden tek kisilik bir havatı sectiğinik albininmevsiminin neden hep kıs oldu-

ğunu, en sevdiği yemeğin neden barbunya olduğunu biliyor mesela. Hiç konuşmuyor-

Tahir Bey'in hikâyesi yıllar öncesinde yüreğini titreten bir aş kla başlıyor. Şaşırma yın hemen! Paltosunun içinde saklanan anılardan hir tanesi hu

lar diye kör veya sağır değiller ya! Portmantoda asılı dururken oturduğumuz sandalyenin kenarındabizimle günü paylaşırken bizi gözlüyor ve dinliyorlar.

Tahir Bey'in hikâyesi yıllar öncesinde yüreğini titreten biraşkla başlıyor.Şaşırmayın hemen! Paltosunun içinde saklanan anılardan bir tanesi bu...

O günlerde... Tahir Bey, yirmi yasında üniversiteyi yeni kazanığdışınış yollar. Memlekeli Ezrarum'dan Ankara'ya gelip Ankara Üniversitesi Sıyasıl Bilimler Fakültesine kayıt oluyor. O yıllarda zor iş, iniversitede okumak için memleketinden ayırlamak, yeni bir düzen kurmak. Anay vok, baba yok. Tahir Bey yine de heyecanlı... Ahapa bavulunda birkaç kızak, sakız beyazı iç camaşırları, iki pantolon, bir de paltosu vur. Yeypeni, geri geri Arkara'nın ayazındı üşimesin diye kardeşleri para biriktirip almış. Tahir Bey, kardeşlerine ne kadar tesekkire tese

Yeni arkadaşları, yüreğini tirteten sevdas ve onu soğuktan koruyan pallosuyla geçip gidyor Ankararda ilk kış mevsimi. Gollulmi kaptırdığı kızın ad Gölçicek... İnsanlara verilen isimlerin karakterlerine yansıdığı en güzel örneklerden. Onun gülümsemisiyle, Tahir Bey'in yüzünde ciçeklerin acıştığı zamanlar. Ayını sımlıra ölümleri, kardıkıları kıyallerle paylaştıkları zamanla büyülb bir fenerin hayaltarın ayalınlarılığınıller...

Birlikte geçirdikleri bir yılın ardından, hiç ummadıkları anda Gülçiçek'in hasta olduğunu öğreniyorlar. Tahir Bey, soğuk kış akşamlarında paltosuna sıkı sıkı sarılıp hastanenin yolunu tutuyor. Sayısın hatırlamadığı o karınlıkgecelerde soğuk ilillerine kadar işlerken ilaç kokulu koridorlardın geçip Gülçicek'in kaldığı hatına odasına geliyor. Palrosumı yatığın kenarına bırakıp yanında getirdiği şiir kitaplarını okuyor. Ağır hatalık itun bedenini sardığında, her seyden cok sevdiği Gülçicek'in yüzinde açan güller soluyor. Yatığın kenarından olup biteni çarsisteci izleyen palto, anlamış oluyor siirinacıları hafifletmeye yetmediğini. Bir gece ansızıngelenölüm, ayırıyor aynı ritimle atanıkı iyireğin yolunu.

Olanların akşına müdahale edemenek, Gülçiçek'in bir daha güldüğünü göremeyecek olmak, hayata dair paylaşacakları duyguların silinip gitmesi Tahir Bey'in yüreğinin katılaşmasına sebep oluyor. O günden sonra yalnızlığın dertli, siyah örtüsü altında anlamını yitiriyor herşey.

Üniversiteyi bitirip kendisine tek kişilik bir hayat kurarken ne istediğininde farkında.Aradasırada memleketine gidip ablalarını ve yeğenlerini görüyor. İşte böyle devrilip gidiyor yıllar.

Bir palto olarak yıllarca ceplerinde biriken haseleş yaşımak ne zordur, bir bilseniz. Tahir Beyin seçetiği tek başımalığı ve Gülçicek'in hayali varlığı düğme deliklerinden geçerek alın yazısı misali paltoya sıkı sıkı utunuyor. Anılardan kurtulmak ne mümkün? İç astarı yırtılmış, eskimiş bir paltonun cep-

ıç astarı yırtılmış, eskimiş bir patronun ceplerinde neleri saklayabilir? Anıların ağırlığının sindiğibir paltoyla neler anlatılır? Ben bir yaşam öyküsü derim, sizin paltonuz ne anlatır.

Günün sarkısı: Gökhan Türkmen/Olsun

ŞÖVALYE

Bir riya gördüm. Kapının önündeyim. Yüzüme sertçe kapanmış, Çaatti Evinden dışarı çıkamıyorum, çıkmak için bir sey yapımıyorum. Kapının önündeyim. Evöyle sısız, öyle karanlık. Korkaklığım, sırtımı duvara dönmeme neden oluyor. Ödadaki bögük sesleri iştityorum. Kulağımdaki karıncalar yüzünden mil Sıra sıra fısıldöyrlar. "Sana söyleycedlerimiz va." Duyum ki istemiyorum.
İşinize bakın, kesin sesinizi. Bögük sesler yükselmeye başlıyor. Gidebilecek başka bir
yerim yok. Karanlık ödadə yürürovum, yürüdükeç yerin ayağımın alından kaydığını
hissediyorum. Koşmaya çalışıyorum, sesler yükseliyor, binlerce sesin içinde süzülüyorum. Duvarlara tutunuyorum, ellerim kayarken kulaklarımı tırmalıyor. Önünde
metal ve çamır rengi bir yiğın yatıyor. İşte tam o anda karıncıları susuyor.

Odadaki seder artık açık seçlik, hepsi bir ağrıdan konuşuyor. Çeriye tüm tedirginliğinie Rog seçdiriyorum. Kimse yok. Gülümlerini şitiyorum. Yatağımdu uzunan küruntularmış, hepsi tembellik içinde. Burada her gece içimize kapanıp kuruntularmızı hirkitmiştik vo enlar hiç gimde kilmeniş, en sonunda günlerden bir gün
hepsi bir olup bizi göndermişlerdi. Alay eder gibi bakıyorlar bana. Onlardan kurtulmak istiyorum. Yasıkları, yorganı kucaklayıp yatağın üzerinden atmaya çalışyorum, Yulerve gecenin birkintisiylə gağırlamışılar. Sarayyorum, hiç umradan sarayyorum, dakikalarıcı, yorulana kadar, ölene kadar. Allak bullak olayor bütün kuruntular.
Yorgunluktan bikin düşiyorum, dünyadaki bütün yollar yürümüş gibiyim. Nasıl da
yordular benil Az önce önümde duran metal yığın şimdi tam yanımda. Yerden kaldırıp yakından inceliyorum. Bir oyun için hazırlamışı kiçük bir yöydeye zırılı sınaklı,
göründiğünden çok daha hafif. Benim odama neden biraklımış Biraz uyuyabilirim diyorum kendi kendime, sadece birazıkı. Sonra bu mücadeleye kıldığım yerden devam edeceğim. Kuruntuların ve yanıma aldığım şövalye zırlının yanına kıvrıhu vukvu adılıyorum.

Allak bullak oluyor bütün kuruntular. Yorgunluktan bitkin düşüyorum, dinyadaki bütün yolları yürümüş gibiyim. Nasıl da vordular beni!

Bir rüya görüyorum. Rüyamda odamın bir balkonu var. Küçük balkon kapısının gıçırtıyla açıldığını duyuyorum. Uçusan perdeler anneannemin eyinden. Tertemiz bir toprak kokusu vüzüme vuruyor. Perdeleri cekip dısarı çıkıyorum, Odam upuzun bir güverteye çıkıyor. Sanki akşam yaklaşıyor. Arkamda yükselen kürek seslerine dönüyorum. Hasan güyerteyi toprakla dolduruyor. Hasan, senin ne isin yar bu riivada? "Bizim icin kücük bir bahce yapı yorum," diyor, Yüzü solgun, hasta sanki, Ona yorgun göründüğünü söylüyorum. "Bugün yine birkaç devle savaştım," diyor. Sonra üzerine gecirdiği sövalve zırhını fark ediyorum. Üstüne büyük gelmis, ağırlığı sırtını bükmüş sanki. Kac kişiyi kurtardığından devleri önünde naşıl diz cöktürdüğünden, kimsenin onu alt edemeyeceğinden, sonra herkesin ondan çok şey beklediğinden, varın vine savasmak zorunda olduğundan, savastan sonra bir bahçevi vesertmek için güç bulması gerektiğinden bahsediyor. Elime başka bir kürek alıyorum. Güverteyi birlikte toprakla dolduruyoruz, ben içine gömülmek istiyorum. Hasan üzerimi örtüyor, Bütün yorgunluklarımı, bezginliklerimi, kırgınlıklarımı üzerimden atıyorum. Kuruntular da gelip topraga verlesivor, "Hasan," divorum "seni cok sevi vorum." Bunun üzerine o da kuruntularını serpiştiriyor. Toprağın üzerinde yok olup giderler sanı-

Bir süreliğine dinginlikle ve huzurla öylece yatıyorum. Güzel bir bahçe olacak sadece henüz ekili değil. Sonra birden Hasan zırlını çıkarıp toprağa atıyor.

KÖŞESİZ KÖŞE: HANGİSİ?

Her ikisinin de zamanı var. Her ikisi de birbirinden güzel ama peki hangisi?

Bir filme tek başına gidip gideceğin filmi keyfine göre seçip kendi kendine gülüp kendi kendine hüzünlenmek mi? Yoksa filme biriyle gidip; komik anlarda beraber gülüp can sıkıcı anlarda "Acaba gözleri dolmuş mudur?" diye yanındakine bakmak ye tabii film sonrası üzerine uzun uzun mubabbet etmek mi?

Daha önce hiç gitmediğin bir ülkenin, hiç bilmediğin bir şehrinin, sokaklarını, müzelerini tek başına gezip; bol bol fotoğraf çekip harika anılar biriktirmek mi? Yoksa bu yere biriyle gidip hem yeri beraber keşfedip yemeklerde leziz sohbetler edip fotoğraf karelerinde kendinin de yer alması mi?

Evde "Ne yesem?" diye düşünürken kendine hızlı ama güzel bir yemek hazırlayıp televizyon karsısında yemek m? Yoksa yemeği hazırlarken bir yandın da şarahını yudumlayıp yanındaki ile sohbet etmek m? Güzel bir haber aldığında evde, sokakta, her neredeysen kendi kendine boplayıp zaplayarık sevinmek m? Yoksa bu güzel haber aldığın an arayacak ve paylaşacak ismalarını olması m?

Daha önce hiç deneyimlemediğin heyecan verici bir aktiviteyi tek başına gerçekleştirmek mi? Yoksa yanma bir suç ordığı blut pheçeam beraber yaşamak mi? İçinden çıkamayacağın bir şey olduğunda veya hayat çok kötü gibi geldiğinde, kendi kendini sakinleştirip bu düşüncelerle uykuya dalmak ve bu ruh hâliyle kendi kendine başa çıkmak mi? Yoksa tüm dertleri sana unutturacak bir arkadaş sohbeti veya başını koyduğunda sana buzur veren bir omuz mu?

Uzun bir tren yolculuğuna çıktığında, bir yandan yolları izlerken bir yandan da kitap okumak veya müzik dinlemek mi? Yoksa bu yolculuk esnasında manzaraya yanındaki kişinin sohbetinin eşlik etmesi mi?

Tek basına arabayla uzun bir yola cıkın sevdiğin sarkıya bağıra cağıra eslik

etmek ve rüzgärı saçlarında hissetmek mi? Yoksa bu yola biriyle çıkıp güzel molalar verip sohbet etmek mi? Çok merak ettiğin güzel bir restorana tek başına gidip en sevdiğin yemekleri

Çok merak ettigin güzel bir restorana tek başına gidip en sevdiğin yemekleri isteyip kendine güzel bir ziyafet çekmek mi? Yoksa sevdiğin bir arkadaşınla beraber gidip çeşitli tatları paylaşıp yemekler üzerine kritik yapmak mı?

Sabah saatlerce düşünüp ne giyeceğine karar verememek ve yatağının üzerinde bir giysi diğı oluştırmak m.? Voksa yanındı, "Bu m. yoksa diğeri mi?" diye sorabile-ceğin birinin olması mı? Her gün akşam eve dönerken sıcak, mutlu ve huzurlu evini düşünüp evde tek başına keyü yapımak mı? Yoksa her gün akşam eve dönerken evde seni bekleyelerin varlığının verdiği mutluluk hissi mi?

Sabah uyandığında kendine güzel bir kahve hazırlayıp günlük gazeteleri okuyup günü planlamak mı? Yokas abah harika bir kahve kokusuna uyanmak mı? Güne en sevdiğin plağrojikabına kovarak baslamak mı? Yoksa en sevdiğin pla-

gin pikaptan yükselen sesine uyanmak mı?

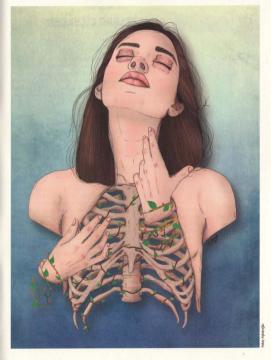
Nereye gideceğini bilmediğin yollara çıkmak, maceralara atılmak mı? Yoksa nereye gideceğini ve ne yapacağını çok iyi bildiğin bir hayat yaşamak mı?

Varolan düzene uyup bununla mutluluğu yakalamak mı? Yoksa kendi düzenini yaratmak mı?

Gitmek mi? Yoksakalmak mi? Sence hangisi?

Varolan düzene u yup bununla mu tluluğu yakalamak mı? Yoksa kendi düzenini

yara tmak mi? Gi tmek mi? Yoksa kalmak mi? Sence hangisi?

Cansu Cindoruk Ayhan

CENAZELERE ÇİÇEKLER

Güller sana, Karanfiller bize. ***

O gün, Karanfil Sokağı'na gökten güller yağıyordu.

Avuç içlerinde çatırdayan sarı yapraklar, incecik kadınların saçlarında dalgalanıyor, sonra delice bir rüzgárın içinde yeri göğü birbirine katıp sakince susuveriyordu. Masmavi gökyüzüne paralel uzanan binaları delip geçen bu sökak, her
gün belki yüzlerce belki binlerce insana kucak açıyordu. Körpe äşiklar bu sökağın
sonunda birbirlerine kavuşuyor, yalınız kedicikler ya köçebaşında uyuyordu. Çocuklarını arayan anneler, hakızılga uğrayan zavallı insanlar; dahsa, söyleyecek bir çift
sözü olan her kim varaş gülnerbe bu sökakta bekliyordu. Orackıta bekleyen insanların üzerlerine önce yağmurlar, sonra bombalar düşüyordu. Ardından bütün sökağı
tarumar ederek yaklaşın bir telaş, irili ürâklı kaldırını taşlarına basıp geçen bütün
güzel insanları alıp götürüyor, bir daha da geri getirmiyordu

O gün, Karanfil Sokağı'na gökten güller yağıyordu.

Yağmur kara dönerken şehrin sıkları biter biter yanmaya başlıyordu. Sonra akşamcılar tek tek sokağa dökülüyor, firtina gibi çocuklar evlerine doğru koşturuyordu. Bense köprünün altından başlayarak tam beş adım atmış seni bekliyordum. Bundan beş yıl önce, vedalaşırken bana fısıldadığın yerde öylece duruyordum. Gelince beni kölayca tanıyablısın diye doğum günümde aldığın atyaya sarımıs, şeni gözülyordum. Sokağın ucunda göründüğün an koşup sana sarılmayı düşünüyordum. Sonra sensiz geçen beş koca yılda hiç gülümsemediğim kadar içtenlikle gülümsemeyi, ellerinden tutup her zamanlık kitapcımıza döğru yürümeyi düşüvordum.

Ben o sokağın başında usulca bekleyerek saatleri devirince sen öyle bir geliyordun ki., Bir hitmla, seni tanıyanyordum, Bir başka hitmla, en ben hiç tanımadan geçip gidiyordun. Ne de olsa soğuk bir adilyenin kendinden soğuk koridorlarında ayrıldığımız ginden bu yana beş koca yıl olmuştu. Bu saatten sonra beni tanımamandan çok unutmandan korkuyordum. Saçlarımın rengini değil birlikte oynadığımız oyunları hatrihamamana kırılıyordum. Seninle ben, başka çatıların altında uyuyu yuşanan ama düşlerinde bir olan iki insandık. Ne olurus oluns, esin kendinden çok düşünen bir annenin varlığım aklından çıkarımana ağlıyordum. Bir mum gibi eriyerek bitiyordum çınkı sen haliğ gelmiyordum.

O gün, Karanfil Sokağı'na gökten güller yağıyordu.

Bir kirmızı gülü incecik dalından tutup sana getirmek istiyordum. Benden çok uzakta geçirdiğin su çocukluğunu bir anlatsan da dinlesem diye iç geçiriyordum. Yokluğunla geçen her gün, içimdeki özleminle daha da büyüyor, uzayıp sonsuzluğa ulaşıyordum. Yıllar yılı şu sokakta seni bekliyor, sonra deliriyordum.

Hem de en acısı, öyle bir anda değil; ağır ağır deliriyordum.

Sen ise o sırada gencecik bir kadına dönüşüyor; belki sevdiğin adamı kucaklıyor, belki e onun arkasından ağlıyordun.

Görmüyordun beni... Burnunun ucunda duruverse bile, Sana getirdiğim gülleri görmüyordun.

Seninle ben, başka çatıların altında uyuyup uyanan ama düşlerinde bir olan iki insandık.

Gizem Demirel Vatandost

SORU İŞARETİ

Şu an neredesiniz? Yanınızda neler var? Gördüğünüz beşten fazla şeyi sıralavabilir misiniz? Peki kokladığınız? Derginin paketini veni actıvsanız ambalai kokusu geliyor olmalı. Çayınız, kahveniz var mı yanında? Kâğıdın benzersiz kokusu karışmış mı iceceğin buharıyla hayaya? Aynı çalışmayı duyma, dokunma ve tatma duyularınız için de tekrarlayın. Yağmurun sesi, kaloriferin sesi, inşaat sesi. .. Kâğıdın pütürlü vüzevi cizimlerin olduğu kısımlarda nasıl farklılasıyor? Ağzınızda ne tadı var? N'olur duyularınız aracılığıyla keşfedin tekrar tekrar bu hiç birbirine benzemeyen an'ları ve o an'lardaki sizi. Acele etmevin, Dergi tam bu bıraktığınız verde sizi beklevecek. Sadece kendinize ayırdığınız bir 5 dakika olsun bu. Ne çok şeyle meşgul kafamız, bedenimiz. Durmayı, bir adım uzaktan bakmayı, gözlemlemeyi bos verdikce ömrümüzü özelleştiren an'lara uzaklaşıyoruz. Benim bu duruma, ne yaptığımı katiyen bilmeden bulduğum bir cözüm yardı. Cok güzel, cok mutlu, inanılmaz kevifli anlar olur va havatta, o an vanımda olan ve çok sevdiğim kisilere "Hadi paketleyelim bu an'ı!" diyerek kendi kendilerine bu soruları sorduruyordum. Cevapları tamamladıklarında farkında olmadan birçok detayını kaydettikleri bu an hafızalarında örümcek ağı tutmayan bir bölüme kaldırılmış oluyordu. Seneler sonra konuşurken o an'ı düşündüğümüzde avnı anda avnı yosun kokusunu duyup avnı manzaravı görebildiğimizi fark ettik.,. Hayat böyle paketlenmiş güzel anların toplamı değil mi esasen?

Ne yollar biter, ne defterler. Sayfaları neyle doldurmak istediğimiz bize kalmış.

Hatıralarımızın tazeliği, birdenbire sadece bir arınınvızırtısından bilehoslanın güzelbir anıvavolculuk edebilme ihtimalimiz temel bir seve bağlı: Bilincli farkındalık. "Mindfulness" kişinin 'şu an'daki farkındalığına odaklanarak ulastığı zihinsel bir durumdur. Duvgularını, düsüncelerini ve bedensel duvumlarını sakin bir sekilde gözlemleyip yargılamadan kabul etmesini hedefler. Tohumunu coğu inanısta bulabilecek olsak da herhangi bir inanca bağlılık hatta spiritüel bir alaka bile gerektirmez. Bu gelistirilecek bir beceridir. Sunu unutmamak gerekir: Gereken zamanı tanır ve gündelik olarak uvgulamaya bir sans verirsem eğer, elde edeceklerim ömrümün kalanını kendimi hep bungee-jumping yapıyormuş, buz gibi bir suva balıklama atlıvormus gibi canlı hissederek gercekten ve sonuna kadar var olarak gecirmeme olanak sağlayacak, Bunu nasıl yanacak peki? Önce hen hahsettiğim o kafamızdaki sesi azar azar kısmaya başlavacak. Durumların icinden sövle bir gözlemek icin uzaklasmak üzere eğitecek zihni. Düsüncelerime ve duvgularıma nasıl ceyan yerdiğimi dahaiyi anlamama. ise yaramaz, yalnızca canımı sıkan düsüncelerle basacıkmama ve hepsinden önemlisi kendime karsı kibar olmama olanak sağlayacak.

Hakkınıyererek yasamak zahmetli bir istirazizim! Maalesef ve ivi ki, doları bozdurun alamayacağım, bilet alıp izleyemeceğim, yiyemeyeceğim, içemeveceğim, sövle bir göz atıp gecemeyeceğim bir seydir iliklerine kadaryasamak. Bilincli farkındalık becerinizi biraz geliştirdiğinizde bir süre sonra "kendiliğinden"leşecek. O kalp atışınızda olacak, aldığınızher nefeste. Farkında olmadan, istesek de istemesek de aldığımız o nefes varva; havatın özü, farkındalığın, bilincin temel taşıdır. En basit hâliyle, her yerde uygulayabileceğiniz şu egzersizi deneyin: Gözlerimi kapıyorum. Burnum tıkalı değilse burnumdan almayacalıstığımnefesi vine burnumdan verebilsem sahane olur, sakinlesirim hem de. Mümkünse nefesi verisim alısımdan daha uzunsürsün.Nefesin burun deliklerimden girişini hissetmeye çalışıyorum. Sıcak mı? Soğuk mu? Yakıyor mu? Otomatik bir sekilde nereve doluvor bu nefes? Göğsüme olmalı, karnıma değil. Nasıl bir his kaburgalarımın altına, ciğerlerime havanın dolması? Kaburgalarım aldığım nefesle nasıl iki yana genişliyor? Burnumdan geri çıkarken sıcak mı? Neye uğramış, nasıl değismis iceride? Acelem vok, vavasca sorarak, pür dikkat nefes alıyorum. Pür dikkat yaşıyorum inadına dısımdaki dünyanın!

Simdi sizi sabotaje bir bulutla ilgili uyarmam general kad düşünce. Sız gözlerinizi kapatıp nefesinize odaklındığınızda ensenizden findilayacak. Ven sama bir sople uğrayor ana. Bir içe yarmayacak. Son böyle şöşler inamazın bi. Veya belik yapmanız gereken şeyleri, akşamane yiyeceğinizi, hoslandığınız kişinin mesiyinza cevap atıp atmadığını düşüneceksiniz. İnatını, bu her zaman herkesin başına geliyor, gelecek de Bu ahlarda tek yapmanız gereken onu sizin üzerinizden gelip geçen bir bulut gib hayal etmek. Barakınız gelsin... Tutmayın ki geçsin.. Farkındalığınızı nazıkçe, ürkütmeden yenden nefese getirin. Tahını ettiğiniz kadar zor değil. Size söz veriyorum, işe yaravazık.

Bizi giris vaptığımız bilincli farkındalık konusunda bir adım öteve götürecek bir soru var sırada: "Ne hissedi yorum?" Sahi, ne hissediyorsunuz su an? Üsümekten, mide kazıntısından hahsetmiyorum. Üzüntüden, venilmislikten veva neseden, korkudan, özgürlükten söz ediyorum. Herkesin kim ne yapmış, ne givmis, nereve gitmis bakacak, konusacak vakti var ama dönün: "Bunu ni ve kışkandım? Bu söze ni ve kırıldım? Bu olaya neden hırslandım?" diyecek bir saniyesi vok. Eğer 2019'dan güzel beklentileriniz varsa noktalama isaretleri arasından soru isaretine ver acın vasamınızda. Ceyabı dinleyin, kendinizi gözlemleyin sonrasında. Aldığınız cevaplar sizi kendinizle ilgili vargılarınıza vönlendirecek. Örneğin; canınızın yürüviise cıkmak istemediğini varsavalım. Olan ne? Canınız o gün, o an yürüyüşe çıkmak istemiyor. Hepsi bu. Bir kelime fazlası değil. Ama eğer bu size kendinizi suclu hissettiriyorsa aslında soruları sorarak sucluluk hissinin altında, "Ben üsengecim, böyle giderse istediğim bedene ulaşama yacağım" gibi yargıların yattığını görebilirsiniz. Farkına yarın.

sjindi yeni bir yıl var öntimtüzde. Veni bir sayla Bir önceki saylada, deltrezde, deltrezleri daldığımız dersleri kolumuzdaki sepete dolduruy keyile yolu dewan etne waktiklir. Ne yolub türe, ne deftereler. Saylalırı neyle doldurmak istediğimiz bize kalımış. En sevdiğin renkte kalemlerin senin farkındalığını olsan bu yıl. "İranı peyizimdeki en deri nıybudaki haywadır" densi Osho. Vakti uyanına vaktı Aç gözlerininan Farkında yaşa da yıldısını saylalırın. Nefes almayı, soru sormayı, bazen durmayı unutma. İzin ver olanı ağlamakı tityrona nağı, kalkahıka atacakasılı tutma. Kabul et geleni, birak gideni ve hep sev, dinle, anlakendini. Sevgil kokr, multu yıllışı deri, mür anlakendini. Sevgil kokr, multu yıllışı derir.

Tamamen masum kimse olmadığı gibi tamamen suclu kimse de yoktur.

"Bağdat'ın yeni edebi yıldızı" (The New York Times) olarak anılan Ahmed Saadavi'nin kaleminden Frankenstein Bağdat'ta. modern Irak'ın gerçeküştü gerçekliğini, korku ve kara mizahı

portresi, absürt bir ahlak anlayısı ve bir korku fantazyası... Garip, şiddetli ve komik." - The Guardian

